

Dominiques
de l'Anunciata

Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 103

octubre de 2014

2014

BUSCAR I TROBAR
LA PERLA PRECIOSA

2015

ANY DE LA VIDA
CONSAGRADA

SUMARI

	Pàg.
✦ Sí, Yes	----- 5
✦ La vida és una contínua jornada	----- 7
✦ La Gna. Teresa Guilañá compleix 100 anys	----- 9
✦ Desperta ...	----- 12
✦ Carta oberta a les meves germanes de la família Anunciata	----- 14
✦ Jornada especial	----- 16
✦ Voluntariat a Puig d'Olena	----- 18
✦ Ajuda humanitària	
▶ Crònica d'un viatge	----- 20
▶ El tifó passa... i l'ajuda roman	----- 25
✦ Borredà - Comiat i agraïment	----- 28
✦ Adéu a Borredà	----- 31
✦ Ressò de les celebracions de les Noces d'Oro de:	
▶ Gna. M. Victoria Samaniego	----- 33
▶ Gna. M. Carmen Celestino	----- 34
▶ Gna. Càndida Cabratosa	----- 35
✦ Trobada de Germanes a Vic, setembre de 2014	----- 37
✦ Paraules d'agraïment de la Gna. M. Rosa Alsina	----- 41
✦ El meu somni realitzat	----- 42
✦ La meva experiència a Indonèsia	----- 45
✦ LXVII Trobada grup "Capvespre"	----- 50
✦ Notícies	----- 51
✦ Recaptació Campanya missionera curs 2013-2014	----- 52
✦ Ens han precedit a la casa del Pare	
▶ Germana Bárbara Bueno Gómez	----- 53
▶ Familiars de Germanes de la Província	----- 54

■ Col·laboracions FEDAC		
▶ Participació en "L'Aplec de l'Esperit 2014"	-----	55
▶ Trobada final de curs grup "ANUNCIA"	-----	57
▶ V "Aplec Pare Coll"	-----	59
▶ VIII Pujada a Montserrat	-----	60
▶ Campaments "Sant Francesc Coll"	-----	61
▶ Trobada a Caleruega Directius FEFC/FEDAC	-----	67
■ Salutació inicial de la Priora general als Directius de la FEFC/FEDAC reunits a Caleruega	-----	71
■ Pregó Festa Major: Col·legi "Mare de Déu del Roser" FEDAC-Pineda	-----	74
■ Trobada Tallers Missioners - 11 d'octubre 2014	-----	76
■ Projectes solidaris curs 2014-2015	-----	78
■ Pregària i lletania d'agraïment	-----	86

Gna. Frela

Dir “SÍ” a Déu és quelcom molt seriós i molt gratificant en les nostres vides. No hi podem jugar, perquè Déu no juga ni fa broma en les nostres vides; a cada decisió que prenem hem de tenir en compte tot el que li pertany, sobre tot quan entrem en relació en Ell mitjançant la nostra entrega. Qualsevulla que sigui la nostra decisió i la resposta que donem a Déu, ha de ser fruit d’un profund i sincer discerniment de la seva voluntat en les nostres vides; això implica compromís i entrega. En el nostre cas, com religioses, la nostra resposta no pot ser altra que l’entrega total a Déu. Aquesta donació, implica viure en fidelitat i portar a terme les responsabilitats inherents al nostre estat, conseqüentment, desafiaments i a vegades dificultats que hem de superar amb elegància. Malgrat tot això, el nostre compromís amb el Senyor no és quelcon que hem de tenir por, més aviat l’hem d’estimar i valorar com un do gratuït. Aquest compromís que hem establert amb Déu, ens obliga a viure amb autenticitat i fidelment la nostra vida diària.

El dia 20 de març de 2014, a les tres de la tarda, vaig pronunciar públicament el meu “SÍ” al Senyor. Lliurament i amb molta alegria, em vaig lliurar a Ell sense reserves. Per mi Ell és el meu Amic i Salvador, el meu primer amor, que m’estimà i guià amb el poder del seu Esperit. Em consagrà com Dominica de l’Anunciata. El meu Sí a Ell és simplement una resposta d’amor a la seva bondat i amor infinits, que m’ha cridat a seguir-lo en una vida de Pobresa, Castedat i Obediència, per enviar-me després a la Missió. Sé que seguir al Senyor no és fàcil, a vegades el camí és estret. Seguir al Senyor té com conseqüència EL LLIURAMENT TOTAL i la negació de nosaltres mateixes; el nostre amor per Ell porta carregar amb la creu i seguir-lo. Crec de veritat en les seves paraules quan ens diu que “estarà amb nosaltres”, amb els que ha cridat a seguir-lo. Només demana que romanguem al seu costat per sempre, amor recíproc, que confiem en el seu Amor perquè Ell és “El Camí”, “La Veritat” i “La Vida”.

El meu "SI" a Jesús és un "SÍ" que haig de viure en profunditat i intensament amb amor, ardor i fervor d'esperit tots els dies de la meva vida. És un "SI" que haig d'anar renovant constantment cada dia, alimentant amb l'encontre personal amb Déu en la pregària, estudi, vida comunitària, apostolat i les altres observances regulars. És un "SI" el model del qual és "EL FIAT" de Maria en el misteri de l'Anunciació i el nostre model. És un "SI" que accepto la Voluntat de Déu amb total docilitat i humilitat de cor; un "SI" que no compte el "preu", el "SI" només per amor a Déu. Aquest és un desafiament per mi: la imitació de Maria com exemple de fidelitat a Déu i a la seva Vocació.

El dia de la meva professió, el meu cor saltava d'alegria i d'acció de gràcies pel regal de la meva consagració, sé que no sóc digna d'aquest do, però el seu amor i infinita misericòrdia me'n fan digna. Ell m'escollí i em consagrà com Dominica de l'Anunciata malgrat la meva petitesa. Jo simplement responc i col·laboraré amb Ell. En aquests moments en què em sento i sóc una "Germana", intentaré viure dia a dia aquest do de consagració amb alegria; conrearé aquest preciós tresor que es troba en un fràgil vas i com filla del Pare Coll i de Sant Domènec viuré el Carisma que ells ens han transmès, d'una manera més intensa.

Estic molt contenta que hagi coincidit l'any de la meva professió amb "l'Any Vocacional" de la congregació. Això em recordarà el gran valor de la Vocació que he rebut del Senyor. Do que haig de cuidar i compartir.

Demano al Senyor em concedeixi les gràcies necessàries que necessito per confiar complir fidelment la seva voluntat.

Vull també donar les gràcies a la Congregació, animada per la Gna. Mª Natividad Martínez OP Priora General i al seu consell, també a la Gna. Mª Isabel Andrés OP Priora provincial de la Província Sant Ramon de Penyafort i al seu consell i a totes les Germanes de la Congregació. D'una manera especial vull donar les gràcies a totes les Germanes que han col·laborat en el meu procés formatiu, gràcies una vegada més per la vostra generositat, amor, pregàries i recolzament; per acceptar-me a la Congregació; heu estat amb la vostra vida i missatge, el meu model i inspiració en molts moments. Gràcies a la Comunitat de Calamba que m'ha acompanyat durant el meu Noviciat.

MOLTÍSSIMES GRÀCIES.

Gna Frela Saing Cañete (Calamba City – Filipines)

Gna. Phú

La vida es una jornada continua

... "Rising early before dawn, he left and went off to a deserted place, where he prayed"....

(Mk1: 35)

La vida es un constant camí vers el nostre últim destí, és un procés que durarà tota la vida i que tots l'hem de fer. Vivint aquest procés, cada una de nosaltres hem de fer la nostra part i aquesta ha de ser "ACTIVA" si volem que arribi a bon terme. "La jornada" es pot fer per camins o rutes diferents, tenint present sempre la voluntat de Déu que és el qui dirigeix les nostres vides i és la font de la nostra felicitat. La vida Religiosa és un camí de seguir al Senyor, és una manera especial de viure que Déu ha donat als qui ha cridat a servir-lo d'una manera especial.

Si mirem al nostre voltant, ens adonem que el nostre món està molt immers en els seus "negocis"; els permeten moure's al ritme d'avui, procurant el benestar d'ells mateixos, de les seves famílies, però al mateix temps restant importància a la vida familiar: relació, intercanvi, convivència, etc.

Sap greu constatar que aquesta situació pot entrar en les comunitats religioses: estem molt ocupades amb moltes coses i que, de moment, no podem o no sabem deixar-les de banda; és necessari tornar la vista enrere i contemplar fins on hem arribat, posar-nos en contacte amb les nostres experiències: avaluar el que hem fet; rumiar el que hem rebut i de manera especial adonar-nos que Déu ha estat present sempre en la nostra vida, en el nostre caminar. No podem actuar com els robots que es mouen només en la direcció que els programen: els negocis.

Ens hem adonat d'aquesta situació mitjançant l'avaluació que hem fet les Germanes Estudiantes, Dominiques de l'Anunciata a l'acabar el primer semestre dels nostres estudis, guiades i amb l'ajuda de la nostra Germana Joyce OP, la nostra companya de camí.

L'avaluació de la que estic parlant, no es pot entendre de manera literal, fou un moment de parar-nos i mirar enrere per descobrir com hem viscut els mesos

passats, el nostre dia a dia, per poder continuar la nostra jornada i seguir en fidelitat amb amor i esperança, els passos del nostre mestre Jesús de Natzaret.

Veritablement aquest temps és per a nosaltres, el moment de reflexionar i de descobrir la relació que tenim amb Déu i amb els altres. Aquest és un moment de gràcia que el Senyor ens atorga per entrar en el profund del nostre ésser i adonar-nos de com ha estat el nostre camí i el nostre procés.

He descobert que totes les experiències que he viscut, inclús en els somnis no realitzats, tot està a les mans de Déu, en el pla que Ell té per a mi. Tant si sóc conscient com si no, Déu està present en totes les situacions, esdeveniments, en el que faig, en cada pas que dono en la meva vida. Ell està present i intervé amb amor. Aquest és el moment de descobrir com creix la meva relació amb Jesús, com col·laboro amb Ell, amb la seva gràcia i si li permeto que segueixi guiant la meva vida.

L'últim dia de la nostra avaluació, la Gna. Joyce ens va portar a "Christ The King" SVD, al cementiri que tenen dintre el recinte (heu d'entendre el perquè vam anar allà i no en un altre lloc). Es diu que a Filipines hi ha dues estacions "calor i molta calor", però aquest dia fou preciós, només ens refrescaren unes gotes d'aigua per recordar-nos la tendresa de Déu que se'ns hi féu present. L'ambient silenciós del cementiri, acompanyades d'una música ambiental, ens va ajudar a contemplar de manera profunda i a reflexionar. Cada una de nosaltres, d'acord amb les seves necessitats va escollir el lloc apropiat per establir la "seva muntanya" per de la manera més senzilla comunicar-se amb Déu.

En aquest moment, quan em trobava a la "meva muntanya" les paraules de Sant Domènec, tretes del llibre d'Osees, ressonaren en el meu interior: "et portaré al desert i et parlaré al cor" (Osees 6).

Mitjançant aquesta senzilla reflexió des de l'experiència he descobert que en aquest camí de la vida, caminant vers la plenitud, especialment en aquests moments i en l'actual situació de la nostra societat, necessitem parar-nos i dedicar moments per trobar-nos amb nosaltres mateixes i amb Déu, reflexionant sobre la nostra vida sota la mirada bondadosa de Déu, la nostra relació amb Ell i amb els germans. Hem de ser part activa en aquest camí per tal que en els moments de dubte i de cansament anem a la veritable font de la nostra felicitat, des d'on podrem treure la força i el coratge per seguir endavant.

Només el Senyor és la font de l'Amor.

Gna. Phú OP

(Quezon City, Filipines)

LA GERMANA TERESA GUILAÑÀ CELEBRA EL 100 ANIVERSARI DEL SEU NAIXEMENT

El dia 27 de juny de 2014, a la Infermeria del Pare Coll de Vic, celebrarem una gran festa, ja que la germana Teresa Guilañà l'endemà complia 100 anys. Quan una germana arriba a aquests anys, ve el Sr alcalde, o un representant de l'Ajuntament de la ciutat, en aquest cas el Sr Xavier Farrés, regidor de Benestar i Família, que la va felicitar en nom de tot el consistori, també li va fer entrega d'un ram de flors i d'una carta de felicitació de part de l'alcalde, Sr. Josep M. Vila d'Abadal. La premsa de Vic, el "Nou 9", en feu ressò amb un petit escrit y aquestes dues fotos.

El Sr. Xavier Farrés, regidor de Benestar i Família felicitant a la Gna. Teresa Guilañà

També vingueren 2 grups de senyores, que eren nenes quan la germana Teresa estava a Puig d'Olena. Li van oferir, entre d'altres coses, uns escrits emotius i una planta molt bonica.

Nosaltres, la comunitat, també ho celebrarem, però la nostra felicitació va ser el mateix dia 28 amb la celebració d'una Eucaristia d'especial agraïment al Senyor pel do de la vida de la nostra germana Teresa; i un pastís d'aniversari a l'hora de dinar. Per a la comunitat va ser una gran festa.

FELICITACIONS DE LES EXALUMNES

Gna. Teresa, moltíssimes felicitats en el seu 100 aniversari

Quin privilegi més gran a la seva vida, poguer viure i disfrutar
tots aquets anys.

Quantes persones tenim dins el nostre cor, un trosset de vosté.

La seva gran capacitat d'estimar, d'ensenyar, respectar,
son petjades que a la vida de les persones que hem tingut el gust
de conèixer-la i de conviure sota el mateix sostre,
no sen's esborra el seu llindatge.

Records:

Amb tot el carinyo del món,
recordo la seva gran intel·ligència i. la seva gran memòria,
quan les seves alumnes a peu dret recitaven les lliçons de llatí,
quan servia els menjars al menjador,
quan fou directora, festivals i excursions de fi de curs...

Com anècdota:

Quan ens renyava inofensivament ja que erem canalla
i corriem o cridavem pels passadisos,
vosté es posava el dit mig al davant del seu nas dient:

SSSSSSSS SSSSSSSSS i ens deia:

" Indiu, que ets un indiu, més que indiu,
et faré dir tres cops Pepitu. M'has sentit ? "

Una confessió:

A vosté li teniem un seodónim, que suposso que ja ho devia saber,
quan sentíem el SSSSSSS,
deiem: ja ve el sifón.

Erem canalla i teníem poca dolenteria.

Les noves tecnologies i el seu esdeveniment de gaudir de fer

100 Anys

es avui, motiu de festa major, ens hem trobat persones que feia molts i molts
anys que no ens habíem vist. Es un dia " plé d'emocións ".

Rebi la nostra enhorabona, que la salut l'acompanyi com fins ara i en pugui
cumplir molts més .Una gran abraçada i moltes felicitats.

Angelina Bagué Cambra

Vic a 28 de Juny de 2014

Dic 28 de Juny del 2014

Va ser en l'època dels anys 70 i 80, quan la majoria de les nenes que avui estem aquí presents i que per aquells anys no superàvem l'edat de 5 a 8 anys, vam arribar per primera vegada al col·legi de Puig d'Olena sota la direcció de la Srta. Maria Planas i a l'ordre de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, d'entre elles estava la Germana Teresa Guilanya,

Aleshores la vam conèixer com a governanta del menjador i tutora del grup de les grans, exercint de professora a tantes i tantes generacions,

Van ser anys d'alegries i com no, d'alguna tristesa, però vam anar creixent al seu costat, una mica trapelles, sanes i sense cap maldat,

Vam aprendre a no fer l'indi, a no ser estaquirots, a menjar-nos tot el que ens posava al plat sense ficar-nos res a les butxaques, a prendre'ns les cinc pessetes de llet que deixàvem al got, a córrer pels passadissos i a pujar o baixar les escales quan la sentíem venir amb el seu Shiff! Shiff!

Però sempre hi era, disposada a escoltar, ajudar i donar-nos bons consells per convertir-nos en el que som ara, unes grans persones, perquè gràcies a ella i altres que formaven part d'aquesta gran comunitat ens van educar i inculcar els valors d'aquesta vida: l'amor, l'amistat, el respecte i el saber estar.

Avui, que és un dia tan especial, ja que fa 100 anys que va néixer, hem vingut per compartir i oferir-li aquest petit homenatge, per recordar-li que encara que passin els anys està en el nostre record perquè forma part de les nostres vides,

Agrair personalment tot el seu esforç, amor i dedicació que va tenir durant molts anys cap a nosaltres, i especialment perquè sempre la portarem en els nostres cors,

Les alumnes

DESPERTA...

“perquè tot allò que es visible és llum”. Per això diu:
«Desvetlla't, tu que dorms, aixeca't d'entre els morts, i el
Crist t'il·luminarà».

-Efesis 5:14-

Gna. Mariela de Villa

Hi ha moments en la nostra vida que passen, són inimaginables, provoquen qüestions i ens fan reviure valors... *Veure una persona plena de salut i que de cop es mor; una religiosa, que és una santa dona, amb passió per la missió i que per la malaltia ha de retirar-se... una amiga que té moltes il·lusions en la vida, però que per diferents circumstàncies ha perdut les ganes de viure; una mare com la meva que l'endemà de celebrar el seu aniversari amb tota la família va morir i un pare que també és el meu, que va superar una operació i només una setmana després, tota la família esperant poder passar les vacances amb ell ens va deixar.*

La mort de les persones a les que estimem és com si quelcom de nosaltres mateixos desaparegués amb ells, quelcom de nosaltres deixa d'existir. A vegades ens deixa com paralizats i adormits, sigui conscient o inconscientment. La seva presència física desapareix, però en el nostre interior els sentim més vivament i ens desperten a altres realitats més profundes.

Una de les realitats i aprenentatges que s'han despertat en mi ha estat l'experiència de la meva operació de les vèrtebres lumbars que va tenir lloc el dia 8 d'agost passat. Després de cinc anys aguantant el dolor en silenci vaig comentar a la Gna. Sagrario que l'esquena em feia molt mal. Em va acompanyar al metge amb paciència. Em van aconsellar dotze sessions de rehabilitació, les férem a l'hospital de Santo Tomás. Això al començament va anar bé, després d'uns mesos, a principi de l'any escolar, en el mes de juny, em va tornar el dolor que m'obstaculitzava el moviment i m'impedia dormir. Tornàrem a la consulta del metge i ens aconsellà la necessitat d'operar. Després de demanar una segona opinió, vam acceptar la proposta de la Doctora Maglinao. Segons el diagnòstic, si no m'operava, possiblement aniria perdent el control de l'orina, disminuiria la mobilitat de la cama

i havia la possibilitat de quedar paralitzada. Davant aquesta perspectiva prenguérem la decisió que ens va semblar millor: operar.

Era el dia 8 d'agost de 2014, festivitat de Nostre Pare Sant Domènec, a les 6'30 del matí em portaren a quiròfan. Aquest dia coincidien diversos esdeveniments: la visita de la nostra Germana Tina Veloso a Filipines i el viatge de la Gna. Joyce a Indonèsia. Diverses coses ocupaven el meu cap però una important era: despertaré després de l'operació? Aquesta era una de les meves preguntes a Déu. Això vol dir que tenia por de morir i en silenci he dialogat amb Jesús, vaig demanar ajuda a Maria la nostra Mare, als nostres Pares Domènec i Francesc, a les nostres Germanes màrtirs i a tots els sants de la nostra família dominicana, per tal que intercedissin per mi i per tots els malalts de l'hospital. Dono gràcies a les meves germanes i a molta gent que aquell dia i en els moments de la meva recuperació han resat per mi. Segons la doctora, l'operació va durar vuit hores, va ser una operació difícil. Finalment i malgrat el cansament estava contenta del treball ben fet i l'ajuda de la nova tecnologia.

És cert que la ciència i la tecnologia avancen i ens ajuden una vegada més a recuperar-nos, però crec que la pregària, l'afecte, l'interès, la comunió, les maneres senzilles de com m'han cuidat les meves germanes, la meva família, amics i amigues, alumnes.... estan essent els agents de la meva recuperació. Déu ens desperta cada dia amb noves sorpreses.

Hi ha hagut tres moments amb els que el Senyor ha intentat despertar el meu esperit. Primer: la mort dels meus pares que m'ha deixat una reflexió forta sobre el sentit de la vida. Sempre em van ensenyar que el que és essencial és viure la vida com una missió, intentant fer alguna cosa diferent en el món, encara que sigui petita o senzilla. Segon: el temps que encara necessito per recuperar-me. Externament sembla que tot està bé, però encara falta curar-se per dins. S'ha d'anar assumint no només les seqüeles de l'operació sinó també assumir que hi ha coses que no pots fer i que voldries fer-les.

Els valors que ens deixà el Pare Coll: la veritable humilitat, la senzillesa, l'atenció, els detalls de cada dia, tot això ens ajuden a superar les dificultats. El tercer moment és el de la necessitat d'agrair de manera més autèntica tot el que el Senyor em concedeix cada dia. Espero que els diferents esdeveniments m'ajudin a viure més radicalment la vida consagrada allà on el Senyor Jesús ens tingui reservat. Ell ens il·luminarà. Que la nostra Mare Maria de l'Anunciata ens ajudi a viure més

atenta als passos del seu Fill Jesucrist. I que sapiguem escoltar cada dia més als necessitats, amb un cor més obert.

Existeix una cançó de Hillsong que em recorda aquesta reflexió, el títol és: Despierta

Despiértanos Señor en nuestros corazones, avívanos como nación.

Santo Espíritu, te pedimos: despiértanos.

Sólo por ti, despiértanos, danos vida Señor.

Que con tu gran amor, se cumpla en mí tu voluntad.

Que la majestad de tu presencia nos dé vida.

Despiértanos en este momento, en esta hora.

Por ti, solo por ti, danos vida Señor.

Que con gran amor se cumpla en mí tu voluntad.

Lo mismo que el sol brilla, despiértanos, danos vida Señor.

Como la luz surge en la oscuridad, despiértanos, danos vida, Señor.

Sólo tú puedes darnos vida, despiértanos Señor.

Carta oberta a les meves germanes de la família ANUNCIATA

A les meves estimades Germanes:

La meva salutació més cordial i sincer agraïment.

La Primera Carta de S. Pau als Tessalonicencs ens diu: En tot doneu gràcies a Déu. Perquè és aquesta la seva voluntat envers vosaltres en Crist Jesús... donem gràcies a Déu per vosaltres perquè la vostra fe creix en gran manera, i augmenta la caritat de cada un de vosaltres envers els altres....

Voldria donar les més expressives gràcies a totes i cada una de vosaltres per la vostra fe, manifestada amb les vostres pregàries encaminades a l'èxit de la meva operació de columna vertebral. L'operació es va realitzar el dia 8 d'agost d'aquest any.

Moltíssimes gracies especialment a la nostra Germana Provincial, Gna. Mª Isabel Andrés i Gnes. del seu Consell, per la generositat que sempre ens mostreu. També vull agrair a la Gna. Montse Font per facilitar-nos de manera generosa, tot el que hem necessitat. Aquestes experiències de generositat ens ajuden també a ser solidàries amb els altres. Aquests exemples ens són un estímul per ser generoses amb els que ens envolten. El nostre Pare Coll ens ho deia amb un llenguatge senzill: “Un foc produeix un altre foc, una llum una altra llum”. És de valorar el vostre recolzament i generositat que ens ajuda a ser responsables i entregades a la missió que l'Església, mitjançant la Congregació ens ha encomanat.

L'agraïment, la generositat, la passió per la missió són valors que ens va inculcar el nostre Pare Fundador, Sant Francesc Coll, com una forma de viure amb radicalitat el nostre compromís vocacional. Això és el que ens esteu ensenyant. Us agraim el vostre testimoni de vida, fe i servei.

Vull agrair de manera especial a les Germanes de la meva comunitat el seu servei i atenció. És una manifestació de caritat i amor fratern. La paciència i els gestos d'interès i cura, l'afecte i altres formes d'amistat i amor que m'han demostrat en cada moment... hi ha una Germana que cada dia em porta la Comunió, una altra em ve a veure amb un somriure angelical... portar-me el menjar i recollir els plats, rentar-me la roba, comprar els medicaments... i altres detalls que te n'adones quan ho necessites. Per tot això, MOLTÍSSIMES GRÀCIES.

Gràcies perquè de veritat tenim més del que necessitem, quan molta gent pateix per no tenir el més bàsic per viure. Tan de bo que siguem capaces no només de viure amb senzillesa, sinó de realitzar amb passió la missió de Déu (misio Dei). Que tinguem el coratge i poder afrontar els desafiaments del món per tal de no caure en la temptació d'una vida superficial. Això és el que aprenc de vosaltres i que agraeixo de cor.

Demano a Déu amb aquest acte d'agraïment que expresso, m'ajudi en el meu procés de conversió, ser més generosa i gastar la meva vida pels més necessitats. Quan s'acabi la meva vida, l'entregaré feliç perquè el Senyor m'ha anat ajudant a viure com filla del nostre Pare Francesc Coll a Àsia.

Moltíssimes gràcies Germanes de la meva Família Anunciata!

Una abraçada.

Mariela 'Ela' C. de Villa, OP. - Filipines

Jornada especial

A l'acabar el curs, el professorat i personal d'administració i serveis del col·legi "Sagrat Cor" de Santa

Coloma de Gramenet, tenim per costum celebrar-ho amb un dia lúdic i al mateix temps cultural. Cada any és sorpresa, ja que ho prepara un Cicle diferent i no sabem on anem. És una veritable incògnita!

Aquest curs ha estat especial. Com que estem dins l'any vocacional, ens va semblar fer-ho de manera diferent i el Departament de Pastoral va suggerir anar a "Puig d'Olena" i per què?

1r. Perquè és una casa nostra i també ens interessa saber com és la vida del Centre, la vida dels nens i nenes que hi viuen, la sorprenent història de "Puig d'Olena", la presència i treball de la comunitat i dels educadors.

2n. Perquè molts professors/es no ho coneixien (els de 1r ESO sí, perquè ja fa diversos anys que hi anem a fer un dia de convivència.

3r Volíem presentar el document "Itineraris FEDAC" i ens va semblar que allí era un lloc ideal.

Quan vàrem arribar al matí, l'Ernest (director del Centre) ens va rebre i ens va explicar la realitat i funcionament. Interessant i vivencial. I en alguns moments alguna emoció vàrem deixar anar...

Després, visitarem una mica la casa i també el petit museu de "Marius Torres" que desitgem es pugui ampliar molt i fins i tot per què no escriure un llibre senzill sobre... "Puig d'Olena ahir i Puig d'Olena avui"? fins i tot hi ha ganes de fer-ho però ho podem fer? Ho sabrem fer? Només és una il·lusió d'alguns? Idees que anaven volant per aquell cim tan bonic com és "Puig d'Olena".

Seguidament, vàrem presentar el document i anàrem cap al pati a fer una petita dinàmica dels tres itineraris: fe, carisma i vocació.

De veritat, ens ho passàrem molt bé. Dinàmiques senzilles i la dansa final que tots ballàrem!

Dinar de germanor a un restaurant de Centelles, on ens hi trobàrem molt bé. A l'hora del dinar vam celebrar la jubilació de la Sra. Anna (del servei de neteja). Durant molts anys ha estat a l'escola, amb una dedicació plena i amb vocació.

Entre brindis, abraçades i bons records d'aquest dia, cap a Sta. Coloma vam tornar.

Donem gràcies d'aquesta jornada que amb la presència de tots i totes ha estat possible celebrar-ho!

Juny de 2014

Gna. Juliana Mudarra

**Professorat i personal d'administració i serveis
Escola Sagrat Cor -Sta. Coloma de Gramenet-(Barna)**

VOLUNTARIAT A PUIG D'OLENA

Un grupet d'alumnes de 4t d'ESO del col·legi d'Horta han dedicat uns dies de les seves vacances als nens de Puig d'Olena

**Compartim
les seves
experiències:**

Un grup d'alumnes de 4t d'ESO del col·legi "Santa Caterina" de Horta , aquest estiu 2014 hem passat una setmana a Puig d'Olena, duent a terme activitats de voluntariat amb els nens acollits a la Casa de Família "Mare de Déu del Roser".

Valorem aquesta experiència com a màgica i inoblidable.

Des del primer moment ens vam sentir totalment acollides i involucrades en la vida diària del centre. Els educadors ens han fet sentir un més de l'equip i els nens ens han regalat tot el seu afecte.

La nostra estada ens ha obert els ulls cap a una realitat que conviu amb la nostra però que de vegades sembla llunyana i queda en segon pla.

Creiem que més joves haurien de viure aquesta experiència ja que et fa créixer com a persona. Estem molt agraïdes a tota la gent de Puig d'Olena per haver-nos donat aquesta oportunitat.

Puig d'Olena, Juliol del 2014

Júlia Serra, Sílvia Lázaro i Núria Llovich

Estem escrivint des del nostre últim dia a Puig d'Olena. Aquests sis dies que hem estat aquí al centre ens han fet viure moltes noves experiències i conèixer poc a poc a cada un dels nens.

Tot va començar quan la nostra escola ens va donar l'oportunitat d'anar a passar un dia a Puig d'Olena. Al principi la idea ens feia força respecte ja que al ser nens que no tenen un nucli familiar estable, pensàvem que els hi costaria molt obrir-se a nosaltres.

A l'arribar al centre estàvem una mica a l'expectativa ja que no sabíem com reaccionarien els nens davant la nostra presència però a mesura que acabava el dia ens vam adonar que poc a poc ens agafaven confiança i molta estima.

Aquesta estada ha estat molt beneficiosa per nosaltres però també molt intensa. El primer dia a Puig d'Olena, no sabíem bé com actuar davant les diferents situacions que s'anaven donant. Vam començar a observar les reaccions dels nens tot jugant i parlant amb ells, i amb els consells i ajuda de totes les persones que estan allà vam anar aprenent què fer i com actuar en cada moment.

Durant aquests dies els nens ens han anat agafant confiança i molta estima a l'igual que nosaltres a ells i poc a poc ens han anat explicant més coses. Estem molt contents d'haver pogut gaudir i aprendre amb aquests nens i no ens esperàvem que els hi agafaríem tant d'afecte però així ha estat i ens sentim molt afortunats de que aquest afecte hagi estat correspost per part d'ells.

Després d'aquesta setmana intensa hem après que el comportament de cada nen depèn de la situació que ha viscut fóra i que no amb tots has de reaccionar de la mateixa manera. Cada nen és un món diferent, amb la seva realitat, les seves vivències i nosaltres hem tingut la sort de poder compartir durant uns dies tot això amb ells.

Finalment volem agrair a les germanes dominiques per haver-nos facilitat l'accés al centre i haver-nos acollit amb tanta estima i afecte, a l'Ernest i a la Mireia el fet que ens hagin donat la possibilitat de poder gaudir d'aquesta experiència, als educadors d'haver-nos ajudat i guiat en tots i cadascun d'aquests sis dies i a las cuineres per haver-nos preparat el menjar diàriament.

Nosaltres no oblidarem mai l' experiència viscuda i la nostra estada a Puig d'Olena.

Gràcies per haver-nos deixat compartir i gaudir aquests dies amb vosaltres.

Emma Cantón, Ignasi Barrachina i Aina Durán

Puig d'Olena, juliol 2014

AJUDA HUMANITÀRIA (Nota aclaratòria)

A continuació recollim dos moments diferents del lliurament d'ajuda humanitària a la zona de Filipines que l'any passat va ser afectada pel tifó "Iolanda". Els dos articles que segueixen són molt similars, però cadascun d'ells descriu la distribució de les ajudes rebudes per diferents canals. Creiem és important que els donants tinguin informació detallada d'on, a què a qui s'ha destinat els diners que van aportar.

Podríem afirmar que amb aquestes noves entregues s'ha completat l'ajuda humanitària realitzada amb els fons rebuts per la Província i que han gestionat les germanes de les nostres comunitats de Filipines. Està pendent canalitzar una ajuda que ha promès Càritas Barcelona, encara en procés de gestió.

Crònica d'un viatge

(Escrit enviat per la Gna. Sagrario Llorente)

Estimades Germanes: aquí us envio la crònica dels dies passats per aigua i Tifó a Tacloban, Borongan, Guiuan i Manicani.

Haviem de sortir de Manila el dia 15 de juliol però no fou possible pel fort tifó que assotava l'illa de Luzón, especialment Metro Manila. Tots els vols nacionals foren cancel·lats. Encara tenim els fils de la llum i del telèfon per terra; som les úniques del carrer que tenim llum.

Viatjàrem el dia 17 de juliol en direcció a Tacloban i des d'allà, en un cotxe llogat pel germà de la Gna. Glecy, ens vam dirigir vers Borongan, fent quatre hores de viatge. Arribàrem ja de nit; el Sr. Bisbe no hi era però ens reberen altres sacerdots que ell havia encarregat; el Sr. Bisbe va arribar vers les 11 de la nit de visitar una parròquia.

El matí després de la missa, reunió amb el Sr. Bisbe, amb el sacerdot ecònom de la Diòcesi i amb el sacerdot encarregat de l'Acció social. Després de la reunió el Sr. Bisbe i l'encarregat de l'acció social ens acompanyaren a veure el possible terreny per a la construcció d'un centre d'emergència, en cas de noves catàstrofes; està envoltat de veïns i de fàcil accés en cas d'emergència. No és molt gran 256 m2. Comprar ara un terreny és un risc donat que la majoria de propietaris no tenen les escriptures en condicions. Aquest correspon a la diòcesi i està registrat

degudament. En aquest espai es construïran dos o tres pisos. Aquest projecte es presentarà a Càritas Barcelona quan estigui preparat, juntament amb els planells i altres requisits. Ho portarà a terme "Social Action" de Borongan coordinat per nosaltres.

La nostra estada fou al Bisbat i vàrem ser molt ben rebudes a tots nivells.

L'endemà ens dirigírem a Guiuan, hi vam arribar després de més de quatre hores

de viatge. Pel camí vam trobar un poble preciós anomenat Llorente, un governador General de Samar Este va posar-hi el seu cognom, coincideix amb el meu. No va poder escollir millor lloc. El problema d'aquest poble és que va quedar molt afectat pel tifó i ara està en procés de reconstrucció.

Ens encaminàrem vers Manicani i en el lloc on hi surten les barques hi havia el camió amb els motors per les barquetes que anàvem a entregar, i tots els estris addicionals: hèlices, tubs, pales, etc. Havien sortit de Manila amb una barca gran alguns dies abans que nosaltres.

A l'arribar a Manicani, alguns homes amb una carret ruïnós les transportaren a la Parròquia que gràcies a Déu ja té teulada i que la volen tenir arreglada pel dia de Sant Roc, patró del barri.

ha tres treballadors de l'empresa que a mesura que arriben les van muntant.

Veritablement només el que hi és SAP I S'ADONA DE LES DIFICULTATS DEL TRASLLAT, i de altres coses. Gràcies a l'ajuda de moltes persones s'ha pogut fer realitat tot això. És d'admirar l'interès del germà de la Gna. Glecy i la seva disponibilitat.

Una altra de les dificultats del trasllat ha estat el recent tifó que ha afectat les zones de Luzon, on estem nosaltres, i a les Bisayas; amb el risc que això suposa encara arribaren 14 barques més, esperàvem que n'arribessin més, però degut a aquest contratemps no va poder ser. Millor treballar amb seguretat i sense presses.

La nit del 18 al 19 ens va visitar un altre tifó: Henry. Ens allotjàvem a la casa parroquial, en el mateix lloc que en altres viatges estigueren les germanes. La pluja i el vent assotaven sense pietat, pensàvem que no podríem viatjar a Manila. Però Déu és bo i el vent i la pluja van afluixar i a les 10 del matí vam poder agafar la barqueta amb unes ones.... però arribàrem a Guiuan sanes i estalvis

A les set del matí vam tenir reunió amb els representants dels consells pastorals de cada un dels barri de Manicani que, juntament amb el Sr. Rector seran els encarregats de l'assignació de les barques a cada una de les famílies més necessitades. Se'ls farà signar un document i quan els estiguin tots en el nostre poder us els enviarem.

Aquest document consta de les clàusules següents:

1. Les barques no es podran vendre a ningú i només podran ser usades per pescar o per altres accions nobles.
2. Les barques no poden ser usades per cap acció il·legal ni activitats immorals: (pesca amb dinamita etc.)
3. Amb les barques es poden practicar accions de generositat, de cooperació amb els altres i tenir cura de la seva conservació.

4. Quan la persona receptora no compleixi aquestes condicions, voluntàriament entregarà la barca a la Parròquia San Lorenzo Ruiz que identificarà a altres possibles beneficiaris.

Aquest document serà signat pel beneficiari, el Sr. Rector i per un membre de la Congregació de Dominiques de l'Anunciata.

Durant la nostra estança en aquell lloc, hem tingut la grata sorpresa de contemplar que moltes cases ja tenen el seu hort de verdures i papaia, cada família té el suficient per menjar i no els fa falta que hi vagin altres venedors. Ens feren provar amargosos. Estaven molt contents. Deien d'aquí a poc temps podem tenir

la nostra producció, el problema és la terra. Els tomàquets els planten en testos.

Alguns del productes obtinguts

Pel camí vam veureu que feien cases de fusta: qui les patrocina? L'empresa que porta la mina. És una manera de fer-los callar. **“Els fills de les tenebres són més sagaços que els fills de la llum”**. El mateix passa amb les carreteres que van a Guiuan i a Borogan, Estats Units les està arreglant perquè vol posar-hi una base.

Quan parlàrem amb el Sr. Bisbe i el sacerdot encarregat de l'acció social de la Diòcesi de Borogan, ens van dir que hi havia moltes escoles que no tenien pupitres i que els alumnes escrivien asseguts a terra. Les classes ja han començat.

La Gna. Glecy coneix una família que ha regalat 50 cadires amb braç a les escoles de Manicani i hem pensat que amb els euros que va enviar Acció Verapaz podien comprar xarxes i aquesta classe de cadires de fusta per tal que en cas de fer-se malbé poder-les arreglar.

La Gna. Glecy s'encarregarà d'enviar el projecte a la Gna. Miriam.

Els diners que encara s'han d'invertir "d'Acció Verapaz" a favor dels damnificats del tifó a Filipines, que ho canalitzin a través d'altres entitats. Nosaltres hem d'anar actuant segons les nostres possibilitats, el lloc queda molt lluny d'on vivim nosaltres i els viatges són molt cars.

Com podeu constatar us faig una relació detallada de totes les nostres correrries apostòliques. Una vegada més hem de cantar: "El Senyor és bo el seu amor no té fi". Veritablement hem sentit la seva presència en l'acollida i generositat de moltes persones; en la superació de les dificultats del temps, del mar, de l'edat, que es nota especialment quan has de pujar a la barca i necessites l'ajuda de les persones que gustosament ho fan. És una mica el que Jesús va dir a Sant Pere: "Quan eres jove...."

Però gràcies a l'ajuda de Déu i de les persones tot es pot superar.

Les barques aviat estaran a punt i solcaran el mar amb el color blanc i el logo "ANUNCIATA".

Una vegada més podem cantar: "Por el mundo vestidas de blanco, como naves que cruzan el mar..." i tot això gràcies a la generositat de tantes persones i comunitats que estan ajudant per tal que sigui una realitat per a moltes famílies el "Pare Nostre". "Doneu-nos avui el nostre pa de cada dia", aquí diríem l'arròs.

Una vegada més GRÀCIES.

Rebeu una forta abraçada de les Gnes. Sagrario, Glecy i Joanne.

EL TIFÓ PASSA... I L'AJUDA ROMAN

Quan les desgràcies naturals afecten a un lloc, immediatament persones, entitats i organitzacions socorren a les persones afectades i els proporcionen els primers auxilis, és lògic i laudable, però passats els primers moments, les necessitats continuen però l'ajuda escasseja. Però no sempre és així.

La ONG dominicana ACCION VERAPAZ va confiar la seva ajuda a la nostra Congregació aquí a Filipines, per col·laborar amb els pobles més afectats pel tifó Iolanda (a Europa Haiyan).

Les Germanes Sagrario, Glecy i Joanne van visitar anteriorment al Sr. Bisbe de Borogan, que és la capital de la província de Samar Est, ell va passar la gestió al delegat encarregat de la comissió d'acció social de la diòcesi". En diàleg i considerant les necessitats més urgents d'aquella gent, es va decidir actuar en dues direccions: per una banda facilitar un "equip complet" de xarxes per pescar a diverses famílies (700 lots). Totes són persones necessitades que vivien del mar ja que és una zona costanera, i van perdre tots els estris de treball. Es comprovà també que milers de nens per falta de pupitres a les escoles escrivien a terra; se'ls va comprar 600 cadires amb braç de les que nosaltres anomenem "universitàries", que són les que utilitzen les escoles de Filipines.

Els dies 23,24 i 25 d'agost les Gnes. Tresia i Rolindes fórem les intermediàries i el pont de la ONG dominicana Acción Verapaz per fer entrega d'aquests donatius en aquelles zones tan afectades. En la construcció de les cadires hi van participar diferents famílies que amb aquest treball obtingueren alguns recursos.

Gnes. Rolindes - Glecy - Tresia

El dia 23 d'agost, després d'aterrar en el malmès aeroport de Tacloban a Leyte, ens vam dirigir a Borongan ja a la illa de Samar Est, per la carretera, amb algun quilòmetre de bona circulació i molts altres en obres o amb molt mal estat, això sí, la germana que hi havia anat altres vegades ens deia que la naturalesa s'estava regenerant i es veia que s'anaven reconstruint algunes casetes.

En aquest trajecte vam passar pels pobles de Lawaan i Llorente, allà vam fer entrega a cada una de les escoles de cent cadires. Es notori l'agraïment del Sr. Rector i de la gent; vam marxar amb la pena de no veure als nens ja que era dissabte i no tenien classe.

El diumenge 24, després de participar en la Missa de les 6 del matí a la catedral de Borongan, amb la comissió “d'acció social de la diòcesis” i el capellà encarregat vam visitar el poble d'Hernani, Salcedo i Guiuan tots ells pertanyents a Samar Est. L'entrega de material estava molt

organitzada, només vam donar una petita part, la resta la comissió ho repartirà progressivament segons les necessitats, quan vam arribar a les parròquies ja hi havia una persona encarregada amb la llista de les persones damnificades que esperaven pacientment la nostra arribada.

Prèviament a l'entrega del “set” que contenia els materials de les xarxes, els feien una explicació, la procedència, el nom de l'organització que facilitava aquests donatius i inclús els feren posar el seu nom i signar un document, preparat anteriorment per la comissió de com ho havien rebut i el correcte ús que n'havien de fer.

Em cridà l'atenció com en un dels pobles el sacerdot responsable els invitava a fer quan estiguessin pescant o tirant les xarxes al mar, una oració pels donants dels materials.

Fou una veritable gràcia poder facilitar aquests béns a la gent amb tan pocs recursos i que ho han perdut tot, menys la fe. El mar és molt generós i els proveirà de l'aliment i alguna cosa més, quan ho puguin vendre pel sosteniment de la família.

La solidaritat ha creuat fronteres i ha volat d'Espanya a Samar (Filipines); primer a la illa remota de Manicani i ara a Borongan. Les persones que han entregat els seus donatius poden estar segures que la seva generositat alleugerirà les necessitats de moltes persones.

Nosaltres els creients l'anomenem caritat cristiana i s'ha materialitzat en obres concretes que han fet present l'amor de Déu. (Recordo el text evangèlic de Sant Mateu 25).

Des de Filipines rebeu la nostra abraçada fraterna.

Gnes. Glecy, Tresia i Rolindes.

ALGUNS DELS BENEFICIAT DE LA DISTRIBUCIÓ DE XARXAR I D'ALTRES MATERIALS DE PESCA

BORREDÀ - COMIAT I AGRAÏMENT

Era el 28 de setembre de 1890 quan van arribar al nostre estimat poble de Borredà les quatre primeres Germanes Dominiques de l'Anunciata: Catalina Iglesias, Rosa Subiranas, Josefa Duarri y Ángela Laimón, amb la finalitat d'oferir una escola amb valors humans i cristians al servei a les famílies. D'això en fa gairebé 125 anys.

Malgrat els esdeveniments i dificultats que entorpiren el procés, segons els fets narratius en la primera crònica, ha estat una llarga història iniciada amb la benvinguda d'un poble que des del primer moment féu costat a les Germanes i les encoratjà a seguir endavant en la missió encomanada.

En altres referències de les nostres cròniques queda constància explícita de l'apreciació, ajuda i confiança que les Germanes hem rebut, generació rere generació, i que, en mútua complicitat generosa, ha afavorit la nostra missió prioritària d'oferir una educació integral a gran part dels fills i filles del poble, duta a terme amb una gran dedicació il·lusionada i esperançada. Així doncs, al llarg del temps, les Germanes van anar donant resposta als reptes educatius que s'anaven presentant sense escatimar esforços de tota mena perquè l'escola oferís el millor servei als infants i a les seves famílies.

Uns fets inesperats de canvis socials que afavorien l'emigració cap als grans nuclis industrials, fent minvar la població infantil, i una exigent nova Llei d'Educació, que marcaren les dècades dels anys 70 i 80, colpejaren l'estabilitat de la bona marxa de l'escola. La baixa matrícula d'alumnat abocà a la decisió que les Germanes deixessin el poble des del mes de juny de 1972 fins el setembre de 1981, data en què una comunitat s'incorporà novament. El fet, però, no motivà el tancament de la casa, ja que s'utilitzà per altres finalitats. Es pot dir que fou l'inici d'acollir grups de colònies culturals i religioses, començant amb nens i joves del nostre col·legi de Berga, i que s'anaren obrint a altres interessats.

El retorn de les Germanes omplí el poble d'alegria. Fou un moment en què se les implicà a col·laborar en l'ensenyament a l'escola pública i a la catequesi de la Parròquia. L'activitat de la casa s'anà ampliant notòriament amb grups de diversa índole: recessos, exercicis espirituals, dies de desert, trobades matrimonials, convivències juvenils religioses i culturals, així com jornades amb les comunitats de la Província religiosa. Val a dir, que la nostra opció cristiana ens ha portat sempre a ser actius col·laboradores en les diferents activitats de la Parròquia, i a nombroses demandes de grups, tal com s'acaba d'explicitar. Cal destacar la col·laboració amb el menjador escolar fins l'últim moment, les tradicionals colònies de Berga del mes de juliol i l'atenció a grups de senyores en el mes d'agost que, gaudint d'una gran pau i serenor, i en sentir-se i saber-se acollides com de casa, han fet sempre ben manifest el seu sincer agraïment a les atencions de cadascuna de les Germanes.

No podem obviar, en el recull d'alguns fets de la nostra història, la influència del nostre preuat fundador Sant Francesc Coll. Extracte del contingut d'una crònica: *"El P. Coll seguia estando presente en el caminar de sus hijas. Todos los borredanenses conocen bien la lucha que en este pueblo sostuvo con el diablo en el «camino real». El Ayuntamiento, muy complacido, autorizó el proyecto de construir un monumento para dejar constancia de que en dicho lugar estuvo el P. Coll".*

Un altre esdeveniment que ens en ennobleix, i que és motiu d'un infinit agraïment a Déu, és que una filla del poble, Reginalda Picas Planas, religiosa Dominica de l'Anunciata, fes el do martirial de la seva vida en la lluita acarnissada de l'any 1936, i sigui proclamada beata per l'Església juntament amb altres sis religioses de la Congregació.

I també, perquè no tenir en compte i valorar que la presència de les Germanes Dominiques al poble hagi suscitat altres vocacions natives a la vida religiosa? Tot són dons que no podem passar per alt en aquest recordatori del nostre pas per on hem compartit projectes, preocupacions, dificultats i també superacions.

El fet del moment que ens aplega té dues vessants ben diferenciades, que gairebé podríem dir que en són oposades: Per una banda, un sentiment provocat per una barreja d'impotència i d'exigència a la vegada, i per l'altra, una expressió sincera d'acció de gràcies.

El context social en què ens movem, i on ens trobem essent món, església i vida consagrada, ens emmena a moments crucials en la nostra història, i molts cops ens fa impossibles o difícils els nostres somnis. Ens trobem en un conjunt de reptes que ens situen en un camp de tensions i de forces contraposades. Tot i voler ésser dòcils a l'acció de l'Esperit, ens bloquegen la manca de personal i, alhora, les limitacions de les pròpies persones. Com diria Sant Pau: *l'esperit està prompte però el cos s'hi resisteix*.

Evidentment, l'acció de gràcies s'hi fa ben palesa. Gràcies a tantes mostres i manifestacions d'afecte per part de persones, de grups i de diverses entitats de la població, a les Germanes i a la Congregació en general, per la vida que s'hi ha esmerçat al llarg de tants anys, sobretot en el camp de l'educació, fent camí al costat d'un gran nombre d'infants i de joves, i col·laborant directament amb altres grups d'acció parroquial i assistencials, tots ells principals destinataris de la nostra acció evangelitzadora.

És per nosaltres motiu de satisfacció pensar que aquesta tasca educativa que s'hi ha fet, amb gran il·lusió i dedicació dintre del marc de l'escola catòlica, així com en el camp pastoral dels darrers temps, poden haver contribuït a formar persones capaces d'optar i de lluitar pel seu futur i pel del poble.

Motiu de gran agraïment ens és també l'haver experimentat en moltes ocasions l'ajuda i generositat de molts sectors i persones del poble que ens han fet sentir molt prop seu. És ben evident que mai podrem oblidar, uns i altres, que ha estat, i és, un temps de gràcia del Senyor, un temps que, a mesura que anirem fent present, ens ha de portar a recordar amb gratitud el passat i a obrir-nos esperançats i amb confiança al futur. Crec que podem dir aquí amb tota certesa que *"és immortal allò que es construeix amb amor"*.

Tinguem un record especial per les Germanes que ens han precedit a la casa del Pare i que també compartiren part de la seva vida amb la vida del poble. Que el Déu bondadós i misericordiós vagi fent camí amb tots nosaltres. Que ens acompanyin també la nostra Mare Maria, i el nostres preuats Sant Francesc Coll i la Beata Reginalda, intercessors constants en la nostra activitat del dia a dia.

Adéu a Borredà

Una cançó catalana diu: “Caldrà dir que sí cada dia, a cada moment, cada passa”. Doncs sí, nosaltres, la nostra petita comunitat de Borredà composta per cinc germanes hem dit sí al Senyor generosament i agraïdes pel regal d’haver pogut compartir durant molts anys la vivència, el treball, les preocupacions, les alegries i tristeses, comuns i particulars, impaciències i disgustos -de mitja hora- i sobretot hem compartit la vida espiritual.

La missió de la nostra casa en aquests últims anys ha estat la d’acollir” a totes

les persones que ens ho han sol·licitat. Sobretot als grups de nens i adolescents de les Colònies a Borredà, que s’hi estaven cada any des de finals de juny a principis d’agost.

Els caps de setmana de tot l’any s’hi hostatjaven grups de parròquia, amics que desitjaven dialogar, famílies que celebraven alguna trobada o aniversari i a la tardor les persones que anaven a buscar bolets pels nostres boscos.

Durant anys les germanes vam ser responsables d’atendre als diferents grups que venien a fer colònies, amb tot el que comportava: tenir en compte els seus costums, proveir d’aliments, cuinar, servir... i no sempre encertàvem. Aquells anys foren una mica penosos per nosaltres, ja que l’edat ens limitava cada vegada més les nostres possibilitats. Una solució fou la decisió important presa, juntament amb la germana Montserrat Sala, llavors provincial i el P. Jordi, cofundador d’aquestes colònies, que elles s’autoorganitzessin; creiem que fou un bé per a tots. Així que cada any els llogàvem totes les dependències de la casa i tots els estris necessaris. Des de llavors tot ha estat més fàcil per nosaltres, pels monitors i pels nens. Totes nosaltres donem testimoni que aquest grup de colònies és modèlic, d’accent cristià i molt ben organitzat. Els nens pertanyen a l’esplai de Berga on són els mateixos monitors els que en tenen cura i eduquen en el temps lliure durant tot l’any.

I tornant a nosaltres, les germanes de la comunitat, ens costa deixar aquesta casa, la saleta petita però molt acollidora, el jardí amb les plantes i flors, l'aire pur, l'avet que ha crescut amb nosaltres; ens costa deixar aquest petit poble de Borredà, no n'hi ha cap més d'igual, la seva gent bona i amable, el seu ajuntament que ens ha protegit i ajudat sempre, un aire que omple els pulmons; la sortida del sol i la posta, l'església on hem compartit amb la gent la fe, la pregària, les festes i els enterraments... oh sí, massa gent estimada se n'ha anat deixant un bon record.

La vida és dir un "adéu" continu: als anys, a situacions a coses, a persones... avui, dia 31 d'agost de 2014, es tanca la comunitat de Borredà i les Germanes Enriqueta Casadesús, Josefina Pina, Adoración García, Mercè Artigas i Lola Arnaldich diem adéu a les persones d'aquest poble amb una emoció guardada en l'ànima. Estigueu-ne segurs que no us oblidarem mai i que en la nostra

pregària sempre hi sereu presents. Queda amb vosaltres, a més del nostre record i estimació, la imatge del nostre fundador Sant Francesc Coll, que deixem a la parròquia; l'esperit de les Dominiques de l'Anunciata no se'n va de Borredà perquè es queda el PARE.

Gna. Lola Arnaldich.

31 d'agost de 2014

Ressò de les celebracions de les Noces d'Or de professió religiosa de les Gnes. M. Carmen Celestino, M. Victoria Samaniego i Càndida Cabratosa

Gna. M. VICTORIA SAMANIEGO (Comunitat de Barcelona – Santa Úrsula)

Al capvespre del dia 5 de setembre la comunitat de Barcelona -Santa Úrsula- es reunia a la capella de la casa, sota la mirada maternal de Maria, per acompanyar a la nostra Gna. M. Victòria Samaniego a donar gràcies al Senyor pels seus 50 anys de consagració religiosa. Compartien també la pregària celebrativa les Gnes. del Consell provincial: M. Isabel, Montserrat i Virtudes. Les vespres solemnes van ser el preludi de la celebració que la comunitat faria l'endemà a Montserrat, als peus de la "Moreneta".

Destaquem algunes idees de la introducció de les Vespres dirigides a la nostra germana M. Victòria: "En aquest dia tan assenyalat agrai'm amb tu el do de la vocació. Has estat fidel a la crida i l'has sembrat de fruits abundants amb el teu lliurament generós al servei del Senyor i dels germans. Bé pots dir com el salmista "M'has seduït Senyor i m'he deixar seduir". Conscient d'aquest do immerescut, l'has estimat i l'has fet créixer. Que la teva vida, germana Victòria, sigui sempre de resposta generosa per tot el que el Senyor t'ha donat. Tot és do, tot és gràcia. I com la Verge: Prega ... contempla ... Viu i persevera.

Comunitat de Barcelona, Santa Úrsula

**Gna. M. Victoria Samaniego i acompanyants
després de la pregària d'acció de gràcies**

Gna. M. CARMEN CELESTINO (Comunitat de Barcelona - Sant Andreu)

El dia 6 de setembre es va celebrar a la comunitat de Sant Andreu els 50 anys de lliurament a Déu en l'Anunciata de la germana M. del Carme Celestino. Va ser un dia bonic d'acció de gràcies al Senyor per la vida de la nostra germana, per la seva presència entre nosaltres, per tot el que ha rebut durant la vida i per la seva fidelitat, conseqüent del seu si.

Tota la comunitat es va implicar en la celebració, cadascuna a la seva manera. El punt culminant de la festa foren les solemnes Vespres de la Mare de Déu, després es compartí un fraternal berenar-sopar.

La germana M. del Carmen va recitar la següent acció de gràcies al final de la pregària de Vespres "Gràcies Mare per haver dit que sí. Gràcies pels meus 50 anys al teu servei. Gràcies per totes les meves connovícies. Gràcies a totes vosaltres que m'heu acompanyat en la meva acció de gràcies".

Demanem a Déu per ella, perquè com Maria, segueixi essent-li fidel i pugui continuar vivint en fraternitat l'esperit del Pare Coll.

Comunitat Barcelona, Sant Andreu

Gna. CÀNDIDA CABRATOSA (Comunitat de Navarcles)

El dia 6 de setembre vaig celebrar, molt il·lusionada, els 50 anys de fidelitat al Senyor juntament amb totes les meves germanes de la comunitat de Navarcles i amb la presència de les Gnes. M. Isabel ,Piora provincial, Virtudes i Montserrat Font.

L'acte més important de la jornada fou l'Eucaristia presidida pel P. Jordi Grau, franciscà.

Vaig fer una petita monició recordant aquell 7 de setembre de 1964 on havia pronunciat el meu Sí al Déu que tant m'estimava i del qual m'havia enamorat per servir a l'Església en la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata

seguint les petjades del nostre fundador Sant Francesc Coll. Al mateix temps vaig fer un recorregut de la meua vida al llarg d'aquests cinquanta anys on hi havia trobat de tot, encara que podia dir que hi havia hagut més llums que ombres, i sempre havia confiat en Jesús que em donava la mà i m'encoratjava a seguir amb fermesa la meua vocació. Els vaig demanar que m'ajudessin a donar gràcies a Déu per aquests 50 anys de fidelitat i els vaig mostrar el meu agraïment per la seva germanor, pregària i ajuda rebuda en tot moment.

El P. Jordi en la homilia que feia referència a les deu noies que van prendre les seves torxes per anar al encontre de l'espòs va remarcar diverses vegades que calia estar sempre en actitud de servei tenint present la frase de Jesús quan diu: "*Jo no he vingut a ser servit sinó a servir*" per tal que no se'ns acabés mai l'oli de les llànties i Jesús no ens hagués de dir que no ens coneixia.

La Gna. Càndida Amb la seva mare

Després va seguir l'Eucaristia i en el moment de la pau el Senyor em va concedir un nou regal per agrair que va ser la presència de la meua mare, que actualment té 100 anys, i de la meua germana i cunyat, els quals es van desplaçar per felicitar-me i donar-me una sorpresa. Va ser un dels moments més emotius de la festa. En el comiat vàrem cantar el *Rosa d'abril* invocant la protecció de la Mare en aquesta jornada tan entranyable.

Després de les corresponents felicitacions vàrem dinar plegats i en tot moment vaig copsar un ambient distès i fratern.

El dia 7 de setembre vaig participar a l'Eucaristia de la Parròquia del poble on el rector, Mn. Josep Escós va comunicar la celebració de les meves noces d'or. Prèviament algunes persones havien preparat uns escrits de felicitació molt emotius sobre aquesta efemèride que els van llegir en un moment de l'Eucaristia i en un dels quals hi feien ressaltar també la satisfacció que sentien de poder comptar novament entre ells amb les Dominiques de l'Anunciata. Al final vaig pronunciar unes paraules d'agraïment i es va acabar amb el cant: "Oh quin gran goig, quina joia".

Vull acabar fent esment de la meva celebració a la parròquia de Salt, juntament amb la mare i tota la meva família, el dia 13 de setembre d'enguany. Sóc un membre més de la mateixa i així m'hi sento.

Davant de l'altar com a símbol hi havia un quadre preciós, pintat amb tot l'amor per la meva germana, el qual expressava els sentiments de tota la meva família i ressaltava els 50 anys de donació, entrega... La gent a mesura que anaven entrant els cridava l'atenció al temps que els convidava a pensar en la fidelitat d'una persona donada plenament al servei de l'Església i Congregació.

En començar l'Eucaristia Mn. Fèlix Mussoll, rector de la parròquia, em cedí la paraula i jo vaig expressar vivament els sentiments i els motius pels quals ho havia volgut celebrar a la meva parròquia amb la gent que cada dissabte s'hi fan presents. Fou molt viscuda per a tothom i en l'homilia va fer també una referència basada en la fidelitat. Al moment de les pregàries dels fidels la meva germana em va llegir una poesia entranyable que expressava la fidelitat viscuda al llarg de tots aquests anys.

En acabar, amb molta emoció, vaig agrair a tothom la seva pregària al mateix temps que els demanava que em seguissin recordant en l'oració per continuar restant fidel tots els anys que el Senyor em volgués regalar de vida.

A la sortida m'esperaven per felicitar-me, però no solament això sinó pel testimoni de fidelitat feta entrega, dia a dia, durant 50 anys. Això arribà al cor de moltes persones, 50 anys!

Que Sant Francesc Coll i la Verge de l'Anunciació segueixin restant al meu costat encoratjant la meva entrega i fidelitat.

Gna. Càndida Cabratosa

TROBADA DE GERMANES A VIC, 20 DE SETEMBRE DE 2014

LLIURAMENT DE LES CONSTITUCIONS

El dia 20 de setembre cap a les 10 del matí, aproximadament, varem arribar a Vic, puntuals com sempre, salutacions, abraçades i molta alegria, ja que es bo de retrobar-se amb les Germanes per anar-nos coneixent cada vegada més.

El motiu de la trobada era el lliurament de les constitucions, i la celebració de les Noces de plata de la Gna. Rosa Alsina.

Després d'una pregària, molt ben preparada, per la Gna. Mª Isabel Andrés, que té un art especial, per fer bé les coses, es va llegir la monició d'entrada, en la que és deia "Al rebre la nova edició de les Constitucions, renovem el nostre sentit de pertinença a la Congregació, i el compromís de fer-les vida, essent en el món Paraula de Déu vivent i reflex de la seva llum. Després de cantar, "Ve por el mundo...", cada Consellera va fer una referència al que era propi de la seva Delegació.

SEGUIMENT DE CRIST. Seguir el camí de Jesucrist vivint en fraternitat els consells evangèlics, fidels a l'oració, alimentar-nos amb la Paraula de Déu i el Pa de l'Eucaristia, dedicant temps a l'estudi, i participant en la missió evangelitzadora de l'Església.

MISSIÓ APOSTÒLICA DE LA CONGREGACIÓ. Aneu per tot el món anunciant la Bona nova a infants i joves, portant la llum de Crist als pobles més necessitats.

PASTORAL JUVENIL VOCACIONAL. Preguar sempre per les vocacions, veiem moltes joves, que segurament els costa triar el camí, ajudem-les si podem a què preguin, pensin, per les necessitats del nostre món, i que siguin valentes com Maria, que sense entendre el que Déu volia, va dir SI.

EDUCACIÓ. La Gna ens va recordar que d'una manera o altre, hem de seguir il·luminant les tenebres de la ignorància mitjançant, l'educació dels infants i joves, essent cèl·lules vives en l'Església local. Portant la llum de Crist als pobles mes necessitats d'evangelització.

ALTRES MEDIACIONS. Es va informar del que es fa i es viu en les nostres missions de Filipines, trobades missioneres, tallers missioners, i tot el que fa referència a la Delegació.

FORMACIÓ I GOVERN. Se'ns invita a seguir amb la formació permanent, per estar preparades en cada moment que se'ns demana alguna aportació y disponibilitat pel servei i entrega a la Missió.

ECONOMIA. Estem en temps de "crisi", hem notat la falta de vocacions, però crec que és un temps que ens invita a reflexionar, ¿que ha canviat en les nostres Comunitats?, més solidaritat i més austeritat?. Es va informar de les obres que es fan a la Província, pel bé de totes. Junt amb els seus objectius es podia veure tot a la pantalla, i s'entenia molt bé. "Una imatge val més que mil paraules" però tot ajuda. Gràcies Gnes. per les vostres informacions.

Seguidament per comunitats ens van lliurar les Constitucions, sabem que rebem una crida a posar-nos a l'escolta del bé comú, de la vida i de la Missió.

Després de cantar "Gràcies pel teu Do, gràcies Senyor," i un cant a la Verge, vàrem acabar amb una oració demanant a Maria de l'Anunciació, que sigui la nostra Mestre des del cel. Seguidament i per acabar vàrem cantar al Pare Coll al qui aclamem amb joia i amb immens amor.

Tot seguit les germanes del Consell provincial ens varen entregar i comentar la Programació i el Cronograma del curs 2014-2015,

Totes en tenim un exemplar on podem veure la riquesa i el treball que tenim per viure fraternalment i amb goig la nostra vida de cada dia, essent sal de la terra i llum del món, cosa que va recalcar moltes vegades el celebrant a l'Eucaristia de la tarda.

Va arribar l'hora del dinar, on vam reparar forces i poder gaudir d'una tarda plena de sorpreses i d'una Eucaristia viscuda intensament.

A l'acabar el dinar, a la mateixa taula, vàrem fer una activitat de caire vocacional. Ens van repartir un foli blanc i un altre tallat i amb lletres i dibuixos, per fer un puzle gran; va ser fàcil i el resultat preciós, es va posar davant l'altar, ajudava a viure amb plenitud el que celebràvem: "Maria, la dóna del si...."

Va quedar una estona per poder compartir amb les germanes, descansar i fer lligams d'amistat amb moltes germanes, que ens coneixíem, però amb les quals mai havíem parlat, crec que és important aquest intercanvi perquè la Província sigui unificada plenament.

La tarda va ser plena d'una espiritualitat especial, la Gna Rosa Alsina, va voler celebrar els 25 anys de professió religiosa junt amb la seva família i també amb les Germanes del grup, que jo des d'aquí i en nom de totes vull agrair-li, ens vas fer viure records, moments forts, que totes hem viscut en les nostres pròpies celebracions dels 25 o 50 anys, així ho vam reviure de nou. Gràcies Rosa!

L'Eucaristia va ser la culminació de tot aquest dia ple d'emocions, el P. Vicenç Igual, OP, va fer molt ús i en moltes ocasions de ser llum i sal, vas fer bé Rosa de triar aquest evangeli, tu ets jove i encara tens molt de temps per treballar i ser llum, les que t'acompanyem, la majoria, ja som més grans; crec que totes hem volgut ser sal i llum durant la nostra vida religiosa, prega perquè no s'afebleixi aquesta llum i que brilli molt resplendent en les nostres comunitats, a les fosques no es veu res, necessitem aquesta llum que es Crist, que ha de reflectir més que mai en les nostres vides i comunitats, per ser fidels fins a la fi.

Felicitats Rosa i gràcies per deixar-nos compartir la teva alegria, Rosa sigues sempre així, llum i sal pels altres i no et cansis de fer el bé en la teva comunitat i en la Missió que tens encomanada.

Gràcies també a la Gna M. Isabel i Consell per tot el que hem rebut durant el dia, que ha estat molt, i gràcies també pel berenar que ha estat excel·lent. Que Déu segueixi beneint la PROVÍNCIA, i que St. Francesc Coll, no ens deixi de la mà, perquè el seu carisma brilli en el món i l'Anunciata segueixi creixent arreu del món.

Maria Verge de l'Anunciata prega per tota la Congregació.

Gna. M. Dolors Calveras

Paraules d'agraïment de la Germana Rosa Alsina al final de l'Eucaristia

Celebrar els 25 anys de la meva primera professió com a Dominicana de l'Anunciata en aquest lloc tan entranyable, la capella de la casa mare, als peus de l'altar del Pare Coll és per a mi un goig. Gairebé un somni.

Però els somnis de vegades es fan realitat. Com el somni que va tenir el Pare Coll agrupant unes quants joves que consagrades a Déu, volien educar cristianament, donant a conèixer Jesús de Natzaret, la seva vida i testimoni, als infants, adolescents i joves. Somni que encara avui es vigent. I es fa realitat. Em sento part d'aquesta cadena de germanes que al llarg del temps ens han precedit, que han volgut passar la torxa encesa que el Pare Coll va encendre.

Moltes de vosaltres m'heu vist créixer, alguna com a nena, altres com adolescent i jove. M'heu acollit i acompanyat com a germana, en el camí de la vida religiosa com a dominica de l'Anunciata, també des de les comunitats on he estat. I avui m'acompanyeu en aquesta moment tant important per a mi. A totes vosaltres el meu agraïment com a germanes, pel vostre testimoni de vida, per la vostra senzilla experiència i acompanyament.

Agraïment també a Déu, perquè m'ha donat a mi i a cada una de vosaltres el do de la fe, la capacitat de respondre generosament amb un Sí, que comporta el compromís de posar tots els nostres dons al servei de tot aquell que ho necessita amb senzillesa i viscuts des de l'Evangeli.

El meu agraïment també als meus pares i germans i a tota la meva família, perquè junts hem crescut, hem viscut, ens hem ajudat i ens ajudem, i hem compartit moments molt entranyables de la nostra vida. El meu agraïment avui en especial a la meva mare que ens acompanya, que ens acull, que pateix, i que s'entrega a tots nosaltres amb estimació, ensenyant-nos que la vida es per donar-la.

Gràcies Mare i a tots vosaltres que heu volgut acompanyar-me en aquest dia.

GRÀCIES!

La germana Rosa Alsina amb la seva família davant la imatge del nostre estimat Fundador, sant Francesc Coll

EL MEU SOMNI REALITZAT

Em demanen que escrigui alguna cosa referent a les meves experiències missioneres que gràcies a Déu i a la Verge Maria mai podré agrair prou el gran DO de la meva llarga vida realitzada a les distintes nacions en terres de missió viva. M'explicava la meva santa mare que des de ben petita sempre li deia "vull ser santa i gran i marxar lluny per estar amb els nens que els seus pares els han abandonat"; no en dubto que l'ambient familiar tan cristià que vaig viure augmentaren els meus desitjos i el gran fervor dels meus pares a la Mare de Déu del Roser.

Acabant els meus estudis, portant una vida d'una jove un tant inquieta i aventurera, una dominica de l'Anunciata em parlà de la vocació; veritablement no entenia res però sí que els meus desitjos de ser santa i anar-me'n lluny augmentava i finalment arribà la meva decisió. Vaig parlar amb la Madre general de les Germanes Dominiques de l'Anunciata i li vaig exposà els meus desitjos de ser religiosa si m'enviaven a les missions i em parlà del pla que tenien d'anar a fundar a Chile, cosa que em motivà a seguir els meus desitjos missioners.

Al setembre vaig donar el primer pas. El dia 7 de març de 1951 any Sant vaig fer la primera professió i així començava a realitzar-se el meu somni. Quatre germanes ens embarcàrem amb destí a l'Argentina i d'allà a Chile; durant la travessa que va durar 42 dies, m'és molt difícil poder expressar i comunicar la rica experiència que vaig viure durant el viatge, contemplant les sortides i postes de sol, era molt feliç admirant la bellesa de la creació i el Senyor em feu un gran regal. El capità del vaixell ens va demanar d'acord amb el Capellà del vaixell que preparéssim els nens i nenes per batejar-los i fer la primera comunió, aquests nens eren de famílies d'emigrants que viatjaven amb nosaltres, gent pobre, senzilla i acollidora, el capellà molt entusiasmat feu una bonica celebració Eucarística.

Finalment arribàrem a Buenos Aires on ens esperaven les nostres Germanes, allí ens hi vam quedar uns quants dies per prepara la fundació a Chile. El dia de Sant Josep arribàrem a l'estació del tren de Chile on ens hi esperava el Padre Arteaga juntament amb una colla de nens i nenes. L'escola era una escola parroquial acabada de començar i amb molt ànims i gran entusiasme vam iniciar el dia següent l'ensenyament primari amb moltes i grans dificultats: sense local, ni material escolar etc... però amb molts nens i nenes amb ganes d'aprendre. Allà hi vaig estar 10 anys gaudint molt, visitant les barraques a la riba del riu Mapocho.

De Chile m'enviaren a la missió de Pucalpa, zona amazònica del Perú. Allà vaig donar classes matí i tarda a tercer grau de primària, un altre goig amb les meravelles de la Selva. Els dissabtes, en moto, amb altres dues mestres donàvem catequesi en diferents llocs per preparar els nens de primera comunió, ens assèiem en els troncs dels arbres ja que les distàncies eren molt grans. Les Superiores d'aquell moment Madre Amelia Robles, General, em demanà que fos a l'Àfrica, ja funcionava la comunitat de Ruli, però tenien plans d'obrir una altra comunitat a Muyanza i l'any 1971 quatre germanes hi vam anar destinades, hi havia una comunitat de Pares Blancs; ells volien que ens féssim càrrec del dispensari, d'una escola familiar i d'un foyers (escola llar).

A mi em va assignar el Foyers ¡pobre de mi! Sense saber agafar una agulla, però Jesús i la Mare de Déu van estar sempre al meu costat i la Gna. Mercè Ticó va anar a Muyanza a ajudar-me, eren unes 400 joves entre 15 i 22 anys que els oferíem un programa de formació integral, no havien sortit mai de les seves barraques, què alegres i felices venien! Amb la meua pobresa espiritual i material era molt feliç i contenta al veure en les seves cares la seva felicitat. Per diverses circumstàncies vam haver d'abandonar la missió que se'n feren càrrec les Germanes Mercedàries, les Superiores disposàrem que tornéssim a Espanya, però jo sempre afortunada de la Misericòrdia del Senyor m'assignaren a la missió de Ruli; allà em responsabilitzaren de l'INUSO (educació dels nens de 3 a 5 anys sense escolaritzar, escampats per les diverses muntanyes). Allà hi vaig estar fins el dia 6 d'abril de 1994 data del terrible genocidi entre les dues ètnies TUTSIS i HUTUS. No va haver-hi més remei que abandonar la missió de Ruli tan estimada per totes i tornar a Espanya. És impossible comprendre el sofriment i les llàgrimes que em van caure, Déu tenia nous plans pel meu futur; al novembre de 1994 les Superiores em van demanar que tornés al Perú, un altre sofriment pensar que no podia tornar amb els meus estimats morenos africans.

I així, Esperança, agafa el teu equipatge que Déu et crida a una altra missió on també hi ha molts nens per atendre; nens discapacitats, malalts i abandonats que vivien en els turons; als matins assistia a l'hospital per ajudar en el que podia als més pobres que arribaven de la Serra i de la Selva sense recursos i molt malalts. Treballava també a la parròquia preparant les celebracions litúrgiques; acompanyant el moviment cristià "Legió de Maria i tres comunitats cristianes de Base, persones assedegades i famolenques de l'amor a Déu i a Maria"

Amb molt d'afecte he volgut compartir aquesta part de la meua pobresa en la missió que durant 64 anys Déu m'ha regalat per fer realitat el meu SOMNI DE SER MISSIONERA que encara no ha acabat.

Germana Esperanza Muntadas Tañá

NOTA: Actualmente la Hna. Esperanza Muntadas está en España por motivos de salud: le han de hacer una intervención quirúrgica de cadera. Antes de marchar de Perú le hicieron un bonito homenaje de reconocimiento a su tarea de acompañamiento y de apoyo a los enfermos. Reproducimos a continuación el texto introductorio del encuentro.

“Hoy no está de moda hablar de valores trascendentes, de compromisos definitivos ni de fidelidad hasta la muerte. No está de moda porque se piensa que todo es relativo, que la vida es demasiado corta para amarrarse a algo o a alguien y que la única fidelidad que hay que mantener es la fidelidad a uno mismo. Sin embargo, los hombres y las mujeres de hoy siguen teniendo sed. Sed de un amor que no se acabe, sed de la Verdad, y aún sin saberlo, sed de Dios y necesidad de sentido para la vida.

Por eso voy a hablar de ella, de una mujer que no tuvo miedo a amar, a entregar su vida, a gastarse y desgastarse por los demás, una mujer que nunca dio importancia a su bienestar personal, sino que fue feliz dando a los demás el tesoro que ella había encontrado en Jesucristo; y como el mismo Jesús de Nazaret, como santo Domingo se sintió urgido a evangelizar, a anunciar la Buena Noticia del Reino de Dios. Su nombre es Esperanza Muntadas Tañá, que Dios la escogió para atender a los enfermos y ser testigo de su amor y de su Reino en el mundo de la salud y la enfermedad; tiene un corazón generoso y ardiente, dispuesto a realizar el ideal de sus sueños, que es seguir los pasos de Jesús, llevando el consuelo a los más necesitados.

El voluntariado “Teresa de Calcuta” del Hospital nacional Hipólito Unanue se hace presente para demostrar su agradecimiento eterno por el apoyo y cariño demostrados en todos los momentos”

HERMANA ESPERANZA, SIEMPRE ESTARÁS EN NUESTROS CORAZONES

La meva experiència a Indonèsia

Quan les Germanes Mª Natividad i Tresia ens explicaren les experiències viscudes durant la seva visita a Indonèsia, no vaig pensar que jo també tindria oportunitat de viure-les.

Amb molta alegria us comunico les nostres vivències en aquelles terres i l'itinerari que vam seguir durant la nostra estança a Indonèsia, la trobada amb els nostres germans i germanes dominics des del 13 al 29 de juny 2014

Em vaig adonar de la similitud de costums amb els filipins, a la vegada vaig quedar sorpresa en veure joves treballadors parlant en anglès amb una hostessa filipina.

Em vaig adonar que estava en un aeroport d'Indonèsia i que aquell jove era d'allà.

Els filipins, se'ns coneix per l'hospitalitat, generalment es diu: "són com nosaltres, també tenen aquest valor". Al posar-nos en contacte amb les altres cultures asiàtiques ens adonem, per mitjà de les famílies amb les que compartírem aquesta experiència, que Déu ha repartit la seva generositat i que ha estat la persona la que ha rebut aquest regal. És d'apreciar la generositat de la família d'Om Theo, dominic seglar; ens estava esperant a l'aeroport i ens va portar a un apartament seu, era la nostra vivenda mentre vam estar a Jakarta. Un pis de dues habitacions en el que s'hi hostatgen els dominics que passen per Jakarta. Volem donar les més sinceres gràcies per la generositat que hem rebut de Déu mitjançant en Om Theo.

No podem oblidar mai el recolzament i generositat dels seglars dominics amb els que vam tenir una trobada l'endemà d'haver arribat a Jakarta. Van mostrar un gran interès per conèixer-nos, no només a nosaltres sinó també al Pare Coll i a la Congregació.

Amb un grup que col·labora molt bé en la pastoral de la Diòcesi vam tenir l'oportunitat de fer pastoral vocacional, i arribar a moltes parròquies. Aquest grup és un grup de persones compromeses que resen diàriament el Rosari, com diuen a l'estil dominicà. Hem valorat molt aquesta trobada.

Veritablement donem gràcies a Déu per haver-nos trobat amb un grup de persones, dominics laics, resant amb tanta devoció el Sant Rosari. Segons la meva apreciació i el que he pogut observar puc dir que en la seva vida mostren un amor gran a Sant Domènec, a Nostre Senyor i a la Mare de Déu.

1. Jornades catequètiques.

Els cinc dies de catequesi que vam tenir amb els nens i nenes foren també manifestacions de la generositat de Déu. En la trobada participaren 15 nens i nenes, dels quals 13 encara no havien rebut el baptisme. Els pares havien sol·licitat el programa, aprofitant que els seus fills feien vacances, per a iniciar-los en la Doctrina Catòlica. Demanaren al Pare Andrei OP, rector de la Parròquia del Redemptor del Món, que els donés catequistes capaces de portar a terme la missió i també un lloc apropiat per fer-ho.

Per aquest motiu, en lloc de classes d'anglès, com se'ns havia demanat, les vam canviar per una altra missió més relacionada amb el nostre Carisma. Ens havíem posat d'acord abans d'anar a Surabaya, capital de l'illa de Java. És la província coneguda com la Ciutat dels Herois.

Amb Gna Tresia, vam preparar a un grup de col·laboradors, els continguts i materials, i ells ens ajudaren en els dibuixos, colorit etc que vam utilitzar a l'hora d'impartir els diferents temes.

Vam acabar les nostres Jornades catequètiques reunint els pares que pregaren i beneïren els seus fills. Al final el Pare Andrei els donà la benedicció. Acabada la trobada, els nens i nenes acompanyaren els seus pares a la sala on estaven

exposats els diferents treballs que es van elaborar durant les jornades i on van poder veure de manera gràfica, els fruits de la catequesi impartida, i tot això expressat a través de l'art. Els pares volien que es prologués i inclús ho van demanar al P. Andrei, però els donà la negativa, perquè després de la trobada de tres dies amb 1000 nens missioners havíem de descansar.

Les notícies de com ensenyem i ens relacionem amb els nens i nenes es va estendre ràpidament, de manera que el segon dia de les nostres classes ens va visitar la propietària de l'escola, demanant-nos que ensenyéssim religió en la seva institució. Hagués estat molt contenta si l'haguéssim pogut complaure i començar de seguida. Estava convençuda que donar classes de Religió és una vocació, la més apropiada pels religiosos. També dominar la llengua anglesa ha estat un altre factor positiu.

Donada la globalització, l'Església i les escoles catòliques, es troben amb grans reptes, especialment en el com ser competitiu, en l'educació de qualitat que imparteixen i en les instal·lacions i mitjans apropiats, que ajuden que la formació integral dels joves i la fe catòlica es faci realitat en un país on la majoria de la població és musulmana.

En aquests moments moltes institucions de prestigi, no catòliques, estan proliferant a Indonèsia, especialment en les grans ciutats com Jakarta i Surabaya. Molts pares matriculen els seus fills en aquests centres i estan orgullosos que els seus fills parlin bé l'anglès. Els 15 nens i nenes que van participar en les Jornades de Catequesi assisteixen a escoles internacionals i molts d'ells no parlen ni entenen bahasa, (la llengua d'Indonèsia)

Els catòlics són una minoria a Indonèsia. El creixement ràpid d'escoles no catòliques mou a l'Església catòlica a buscar nous camins per impulsar, potenciar i mantenir la fe dels seus fidels. Tal i com ens han explicat, la proliferació d'aquests centres és un esperó per l'Església a l'hora d'ajudar als joves a mantenir la fe i que no es passin al protestantisme. Hi ha casos en que els pares també s'hi converteixen.

Alguns professors dels centres catòlics es canvien a les altres escoles perquè tenen uns sous més alts. Encara que molts pares compromesos amb la seva fe prefereixen que els seus fills s'eduquin en els centres catòlics. En aquests moments el manteniment de les escoles catòliques és el gran repte de l'Església a Indonèsia, si vol conservar la fe.

2. Trobada amb els joves.

Vam tenir també tres dies de trobada amb els joves de quatre parròquies, fou una manera de respondre als reptes del desenvolupament i de la nova tecnologia que proporciona tota mena d'entreteniments i fa a les persones més individualistes, incapaces de relacionar-se amb altres persones, especialment quan estan fora de l'ambient familiar. Ha estat també una manera diferent de viure les vacances, practicant unes altres activitats tenint com a punt de partença "LA BÍBLIA":

En l'ambient, en el teatre, estudi i el còmic.

Abans ho havien treballat a cada Parròquia, però veient que la trobada dels participants era molt limitada, els coordinadors, juntament amb els Rectors, es veieren obligats a organitzar-la entre quatre parròquies amb el nom: "**1000 nens missioners 2014**", amb el tema: "**La Missió de l'Amor**"

Mitjançant aquesta trobada els nens i nenes entengueren millor el que significa ser missioner i començar a ser petits missioners en el seu ambient i en la vida diària. Els facilita que siguin més sociables: la trobada amb altres nens de la seva mateixa edat, d'altres parròquies, pot ajudar-los a descobrir altres germans i germanes que com ells intenten viure de manera diferent.

Els joves de les diferents parròquies foren els encarregats de portar a terme les activitats programades.

La Gna. Tresia va ser l'encarregada d'un grup i ho feu amb dos joves. Jo em vaig responsabilitzar del grup de pregària, ho vam fer en Bahasa; haig de donar gràcies a la nostra comunitat perquè un dia a la setmana resem en aquesta llengua, per mi

resar el Rosari en Bahasa és com fer-ho en anglès. Tres dies foren només en Bahasa per acomodar-nos als que no entenen anglès. Em va anar molt bé no portar cap grup. A més de tenir la llibertat d'estar amb tots els grups, també vaig ser lliure per passar pels grups, parlar amb els joves i fer pastoral vocacional. La gent va estar molt contenta de veure'ns amb l'hàbit l'últim dia de la trobada. Ens el vam posar especialment per la Promoció Vocacional. El portàvem expressament per això. Els sacerdots, Religiosos i seminaristes, se'ls convidà a donar testimoni de la seva vida consagrada, com una altra forma de Vida. Després tots junts vam pregar, cantar i dansar unint-nos als 1000 nens i nenes missioners.

Per a mi aquestes jornades han estat una experiència religiosa en la qual Déu s'ha fet present en la meva vida a través de les persones d'Indonèsia amb la seva generositat.

El desig expressat per la Gna. Nati que algun dia nosaltres, Dominiques de l'Anunciata estéssim allà, una vegada més s'ha repetit. Veient les diferents activitats i la missió que el P. Andrei realitza a la parròquia i la realitat de les escoles catòliques, crec que la porta està oberta de bat a bat esperant que hi entrem. Quan serà? Quan Déu vulgui!

Dono gràcies a Déu amb tot el meu cor per aquesta experiència. També el meu sincer agraïment a les nostres germanes per l'oportunitat que m'han donat de compartir Vida, Esperança i Fe amb els nostres germans i germanes d'Indonèsia. El meu sincer agraïment també a nostra germana Tresia per compartir amb mi aquesta experiència. També el meu agraïment es dirigeix al P. Andrei, a la seva comunitat i als membres de la seva parròquia i a totes aquelles persones que he trobat en el meu camí. Moltes gràcies! Thank you very much! Terima Kasih! Maraming Salamat po!

Gna. Joyce, OP

LXVII TROBADA DEL GRUP "CAPVESPRE"

Hem començat les trobades de "Capvespre" a Gombrèn i la gràcia de Déu ha fet que el grup hagi estat més nombrós, cosa que ens ha omplert d'una gran alegria, vivint una acollida mútua i fraterna, en tot moment regnava el benestar i la gaubança.

Férem les respectives aturades i a l'arribar a Vic l'autocar es va omplir, quina alegria es despenia, també en participaren les Gnes. de Gombrèn! Ens acomodarem a la casa i després de dinar i de tenir una estoneta de descans, anàrem a la capella, resàrem el Sant Rosari amb el Santíssim exposat, resultà molt intens i profund, després d'una estona lliure vam celebrar l'Eucaristia i es va començar el recés.

El diumenge vam tenir la xerrada del P. Antonio sobre la Mare de Déu i a la 1 de la tarda l'Eucaristia amb la companyia de les Gnes. Maria Isabel i Montse, a la tarda la Gna. Maria Isabel ens va passar power sobre el Sant Rosari dedicat a les vocacions, va resultar molt bonic, intercanviàrem uns regals en un ambient festiu i alegre i les superiores van marxar. Gràcies per tot, moltes gràcies!

L'espiritualitat de la trobada pel P. Antonio fou molt rica, profunda i actual. El dissabte ens parlà de Sant Francesc d'Assís, assenyalant en la vida religiosa la pobresa i la humilitat. La xerrada de mig matí fou sobre la Mare de Déu, es basà en Lluc 1,38, digué: Maria en el seu Sí es va sentir pobre i es va abandonar a les mans del Pare sentint-se feliç per haver estat elegida. En el moment de l'Anunciació i en l'Encarnació és quan Maria acull la pobresa de Déu, amb el seu Sí sent l'alegria que ve de Déu començant a dependre d'Ell en un servei generós. Una ànima pobre és necessàriament contemplativa, comprèn els misteris de Déu i és la saviesa dels senzills. L'alegria és la presència de Jesús des del silenci i la pobresa de Maria. La pobresa és pacífica, no és agressiva, no té res per donar, però pot donar: el seu temps, la seva intel·ligència, el seu servei... el camí que va viure Maria en la pobresa ho féu des de la FE, i viu les seves situacions amb serenitat per mitjà de la FE que la va madurant, acceptant tot el que li ve cada dia encara que li costi.

El dilluns de tèmpestes ens va dir que era per:

Donar gràcies per tot el que tenim.

Demanar perdó i reconciliar-nos amb Déu i amb els germans,

Implorar la gràcia de Déu en tot el que fem,

Ho va comparar amb un dia de recés pausat i seré posant més atenció en la pregària i en la Paraula que ens convida a dir tres paraules breus, però molt significants: Perdó, gràcies, si us plau...

Donem les gràcies a la comunitat de Gombrèn, a les superiores, al P. Antonio i a tots els que fan possible la trobada.

Gràcies! Gràcies!

Gna. Elvira

Gombrèn, del 4 al 6 d'octubre de 2014

S
E
I
C
I
T
O
I

La comunitat de Ho Chi Minh (Vietnam) acull dues noves aspirants

MARIA LUONG THI PHUONG

MARIA NGUYEN THI THAO

El dia 1 de novembre de 2014 la postulant ANALIZA N. GACELOS, inicia la seva etapa de noviciat.

El dia 7 de desembre de 2014 farà la Primera professió religiosa la novícia Nellie Lamcis Pakias a la parròquia San Vicente Ferrer, de Calamba (Filipinas)

La Priora provincial, Gna. M. Isabel Andrés, el mes de novembre de 2014 inicia la Visita Canònica a les comunitats de la Província; l'acompanya la Gna. Virtudes Cruz.

Del 24 de novembre al 14 de desembre visitaran les comunitats de Filipines, i del 15 al 22 de desembre la comunitat de Vietnam.

Al gener de 2015 s'iniciarà la Visita canònica a les comunitats de Catalunya i Menorca tal com s'indica en el cronograma del curs 2014-2015.

CAMPANYA MISSIONERA CURS 2013-2014 FONS RECAPTATS PELS PROJECTES A L'ÀFRICA I FILIPINES

CAMPANYA MISSIONERA 2014

COL·LEGIS FEDAC

FEDAC GUISSONA	71,40 €
FEDAC VIC	1.943,72 €
FEDAC AMILCAR	4.856,50 €
FEDAC GIRONA PONT MAJOR	500,00 €
FEDAC CANET	891,25 €
DONATIU FEDAC MANRESA	106,53 €
FEDAC PINEDA	1.587,00 €
FEDAC HORTA	3.911,00 €
FEDAC MANRESA	3.362,42 €
FEDAC S. ANDREU	1.138,10 €
FEDAC MONTCADA	1.000,00 €
FEDAC S-VICENÇ	3.000,00 €
FEDAC CASTELLAR	448,60 €
FEDAC LLEIDA	2.980,71 €
FEDAC SALT	600,50 €
FEDAC STA- COLOMA	2.160,00 €
FEDAC MONISTROL	142,70 €
FEDAC GIRONELLA	120,11 €
FEDAC MONTCADA TADEMIS	715,00 €

D'ALTRES PROCEDÈNCIES

Apadrinaments Manresa	360,00 €
Apadrinaments Súria	549,00 €
Apadrinaments Gironella	410,00 €
Taller Vic infermeria	100,00 €
Donatiu Taller Ripollet	145,00 €
Taller Sant Andreu	500,00 €
Taller Cerdanyola	1.600,00 €
Material venut Taller Filipines	100,00 €
Exposició Elisabets	2.767,95 €

G
R
À
C
I
E
S

Total 35.567,49 €

GNES. DE LA PROVÍNCIA QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PADRE

(des del Full informatiu núm. 102)

GNA. BÁRBARA (IMELDA) BUENO GÓMEZ

La Germana Bárbara Bueno Gómez va néixer a Pozo Lorente (Albacete), el dia 6 de febrer de 1931. Els seus pares Fernando i Antonia, varen tenir 3 filles. Ella era la gran. Ingressà a la nostra Congregació de Germanes Dominiques de l'Anunciata el dia 4 de març de 1952, professà a Vic el 8 de setembre de 1953 i va quedar-hi destinada fins el 27 de Setembre de 1963. Durant aquest anys feia encàrrecs, ajudava a la cuina i acompanyava a les nenes a l'autocar que les traslladava als pobles veïns. També atengué la porteria, essent molt amable amb tothom.

El setembre 1963 fou destinada a Girona- S Narcís. El seu treball en aquesta comunitat fou atendre la porteria. Tenia un tracte senzill i agradable amb tothom. El contacte amb la gent era amable i sempre estava disposada a escoltar-los. Després de molts anys la gent la recordava amb afecte. Tenia una gran habilitat amb els treballs manuals, sobretot en macramé, amb la qual cosa omplia les hores de porteria.

Un nou destí va ser Gombrèn, en l'any 1988. Com és una casa d'oració i acollida, la missió d'aquesta Comunitat és atendre als grups que arriben amb la finalitat de trobar un temps apropiat pel silenci i l'estudi. També grups de nens i joves per fer convivències. Atenen amb cura les necessitats de la gent del poble.

Imelda va ser una germana molt complidora dels deures, senzilla, s'esforçava en fer les seves tasques a la perfecció. La seva senzillesa la feia una persona estimada del poble i de les persones que la coneixien.

Però va arribar un dia, que per circumstàncies desconegudes va perdre la visió de l'ull esquerra i malgrat els esforços que es varen fer per la seva recuperació, no va ser possible.

Amb aquest estat fou traslladada a la Infermeria de Vic, per estar més atesa. fou el 15 d'agost de 2009. Com gaudia d'una excel·lent memòria, sempre que l'anàvem a veure ens preguntava per les famílies del poble, interessant-se per cada una d'elles i també per nosaltres i la casa.

A la Infermeria no va poder fer gran cosa però s'oferia per aquelles tasques que no necessitaven gaire visió. Ajudava una mica a la cuina i feia molta companyia a les germanes malaltes.

Era molt pietosa. Assistia a tots els actes de la comunitat amb molt fervor. També li agradava participar a les reunions comunitàries.

Dos o tres dies abans de morir va deixar gairebé de menjar, però si li preguntaves pel seu estat deia "estic bé", "no em fa mal res". Ha tingut coneixement fins el darrer moment i es va adormir amb la pau que sempre havia viscut.

Tenia 83 anys d'edat i 60 de vida religiosa.

Déu l'hagi acollit al seu Regne.

Vic, 1 d'agost de 2014. ANY VOCACIONAL

FAMILIARS QUE HAN MORT DE GERMANES DE LA PROVÍNCIA

(des del Full informatiu núm. 102)

- ▶ Germana de la Gna. Júlia Martínez Pardo, de la comunitat de Lleida
- ▶ Germà de la Gna. Lourdes Bulbena Barjoan, de la comunitat de Vic Col·legi
- ▶ Cunyada de la Gna. Maria Rosell Jover, de la comunitat de LLeida
- ▶ Nebot de la Gna. Teresa Borregón Gil, de la comunitat de Pineda de Mar
- ▶ Nebot de la Gna. M. Dolors Calveras Fossas, de la comunitat de Sant Vicenç de Castellet.
- ▶ Àvia de la Gna. Glicería Punongbayan Bagay, de la comunitat de San Carlos City (Filipines)

QUE ELS NOSTRES GERMANS I GERMANES QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DE DÉU PARE GAUDEIXIN PER SEMPRE DE LA BONDAT DEL SENYOR I INTERCEDEIXIN PER LES NOSTRES NECESSITATS.

Col·laboracions FEDAC

-Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Coll-

PARTICIPACIÓ EN "L'APLEC DE L'ESPERIT 2014"

El dia 7 de juny de 2014 les diòcesis de Catalunya van convocar als joves cristians de Catalunya a celebrar l'Aplec de l'Esperit a Banyoles. És una trobada on els joves de Catalunya comparteixen les seves inquietuds, les seves il·lusions i la seva fe. Així mateix els acompanyants també comparteixen i són testimonis d'aquest Esperit. Conjuntament la FEDAC i l'equip de pastoral de la província van organitzar un autocar per a portar a Banyoles (Girona) a joves, professorat i germanes amb un total de 25 participants.

El viatge fou també un moment per fer grup i compartir les nostres il·lusions. L'aplec va ser un èxit.

Algunes germanes i mestres, van participar en l'aplec com a catequistes. Cadascú va haver de preparar un text evangèlic per tal de treballar-lo amb els diferents joves que es van aplegar en l'aplec.

Transcrivim algunes paraules que van dir Mons. Jaume Pujol i Mns Francesc Pardo.

"Sí! Estimats joves, l'Església us necessita! Déu compta amb vosaltres! Visqueu enamorats de Déu. Sigueu temples on habiti l'Esperit Sant, i així podreu proclamar a tothom, de paraula i amb la vostra vida, la primera i més genuïna professió de fe de l'Església: Jesús és el Senyor!"

Mons. Jaume Pujol, president de la Conferència Episcopal Tarraconense, a l'homilia.

"Per això en acabar aquest aplec escolta la seva pregunta: M'estimes? Pregunta que repeteix quantes vegades necessitis, fins que la compreguis i t'adonis que en la resposta t'hi jugues la vida. Posa el teu nom.... M'ESTIMES? Que li diguem avui, demà, quan sigui... TU, HO SAPS SENYOR, TU SAPS COM T'ESTIMO. Aquesta resposta et realitzarà i edificarà l'Església i la societat"

Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, en el missatge final de l'Aplec

Tots els joves que hi van participar van valorar l'aplec com una gran experiència de vida i una trobada amb altres joves. Els va sorprendre que hi haguessin tants joves que comparteixin els mateixos ideals, la mateixa fe.

Val la pena que ens entusiasmem a animar els joves a participar en aquestes trobades d'Església. Perquè tots formem part de l'Església i fem Església.

TROBADA DE FINAL DE CURS DEL GRUP "ANUNCIA"

El dia 10 de maig vàrem tenir la trobada de final de curs del grup "ANUNCIA". Aquesta vegada va ser una trobada de tot el dia on vàrem poder gaudir de l'explicació de la germana Antonia Missé sobre la història de la casa de Puig d'Olena.

Seguidament vam baixar a la Rovireta on vam iniciar una marxa contemplativa fins al Puig. El text de Lluç 24, 13-35 sobre els "deixebles d'Emaús" ens va posar en camí a l'igual que ells i ens va fer plantejar: **Quantes vegades som deixebles que caminen cap a Emaús!**

La reflexió del text durant el camí ens plantejava: "Primer Jesús s'interessa per allò que preocupa als deixebles. Ells li manifesten amb senzillesa el fracàs de les seves esperances. Nosaltres esperàvem que fos l'alliberador d'Israel..."

Què profundament humà és aquest text! **«Nosaltres esperàvem...»** expressa amb simplicitat i dramatisme tantes aspiracions de l'ésser humà. L'evangelista Lluç ens està demanant que mirem el nostre propi cor: Què esperes tu? Quines esperances, desitjos, il·lusions tens posades en Déu?

Què representa ell per a tu?

I ens qüestionava:

Cada trobada amb Ell demana una missió: els deixebles d'Emmaús van tornar cap a Jerusalem i van explicar el que els havia passat pel camí... **I nosaltres què farem?**

Després vàrem compartir i gaudir d'un dinar fraterno amb una arrossada.

A la tarda la Gna Natividad Martínez, Priora general ens va explicar les missions de la Congregació, amb la il·lusió i l'entusiasme que la caracteritza.

Agraïm a la comunitat de Puig d'Olena per la seva acollida i testimoni, perquè sempre ens transmeten la vivència de la seva missió i de l'Evangelí.

Les trobades Anuncia tenen per objectiu: ser un espai de creixement interior, amb la possibilitat de conèixer persones amb experiències enriquidores, per deixar-nos interpel·lar, fer la lectura de l'evangelí, compartir la nostra vivència i la nostra fe, i viure el carisma Anunciata. Són també un espai per fer grup i anar configurant comunitats Anunciata. Creiem que poc a poc es va aconseguint aquest objectiu.

EL GRUPO
PARTICIPANT
EN EL
MOMENT DEL
COMIAT

El dia 13 de maig va tenir lloc el **V Aplec Sant Francesc Coll**. En aquest aplec hi van participar 680 alumnes i 60 mestres. Tot i que el dia no ens va acompanyar, vam poder realitzar el primer concert músico-pastoral sant

Francesc Coll. Algunes de les escoles es van apuntar a participar en aquest concert i prepararen una cançó amb el lema del curs: "Viu, somriu i estima. T'atreveixes?"

Moment del concert
Sant Francesc Coll

VIII PUJADA A MONTSERRAT

El dia 8 de maig de 2014, 600 alumnes i 48 professors de les nostres escoles van participar a la VIII pujada a Montserrat amb el lema *“La muntanya et crida a fer el cim”*.

Aquest any es va convocar el primer certament de fotografies *“COMPARTEIX LA TEVA FOTO”*.

Aquesta trobada és una oportunitat per tal que els joves de les nostres escoles es coneguin i facin noves amistats. Així com també per compartir les seves inquietuds, les seves passions, la seva vocació, que van plasmar en un post-it i després ho van posar en un mural que van presentar en la pregària de la Basílica.

Campaments Sant Francesc Coll – 2014

GRUPS CREC

Les colònies- campaments “Sant Francesc Coll” que s’ofereixen cada any a l’alumnat de les escoles de la FEDAC , s’han realitzat aquest curs a l’alberg Sant Silvestre – Canyamars. El nombre de participants entre tots (alumnes, preanimadors/es, animadors/es , mestres i germanes) ha estat de 101. Per primera vegada hem obert aquestes colònies als nens/es de quart de primària. Ha estat una bona experiència.

El temps no ha estat gaire favorable, però tot i així hem pogut realitzar totes les activitats que teníem previstes. El lema d’aquests campaments ha estat:

JUNTS PODEM ARRIBAR MÉS LLUNY!

Al llarg dels dies d’estança a Canyamars hem treballat, d’una manera lúdica, propera i dialogal, els següents temes:

AUTOCONEIXEMENT
IDENTITAT GRUP
APROPAMENT ALS ALTRES
NECESSITEM ELS ALTRES / COMPARTIM EL QUE TENIM
JUNTS PODEM ARRIBAR MÉS LLUNY

Han estat uns dies on els alumnes dels grups CREC han pogut gaudir d’un espai per compartir les seves inquietuds, il·lusions, ...

A continuació teniu unes petites pinzellades dels bons moments viscuts, tretes de la crònica que podeu trobar completa, junt a moltes més fotografies, a la pàgina web de la FEDAC.

dimarts, 8 juliol de 2014

Arribada a Canyamars

Durant el matí vam aprofitar que plovia per instal·lar-nos a les habitacions i per a fer la presentació de les colònies sota cobert! Vam conèixer-nos una mica i després, ens vam repartir per grups i vam crear les tribus amb les que ens identificarem al llarg d'aquests dies.

A la tarda va deixar de ploure i no vam pensar-nos-ho dues vegades! Cap a la piscina!!!! El socorrista ens va explicar com havíem de comportar-nos a la piscina i ens ho vam passar d'allò més bé!!!

Al vespre, després de sopar, el temps seguia acompanyant-nos i vam aprofitar per fer jocs i danses a l'exterior!

dimecres, 9 juliol de 2014

Descobrim els nostres talents.

Un dia més a Canyamars! Ahir el temps ens va acompanyar i vam poder fer totes les activitats programades!

Ja esmorzats, vam començar el matí amb una pregària que ens va fer pensar en els nostres talents.

Aprofitant el moment, vam fer la imposició del fulards als nois/es i animadors/es que s'afegeixen als grup CREC i que agafen el compromís de formar-hi part.

Fins l'hora de dinar, vam fer una gimcana ben divertida!

Després de berenar, va ser un bon moment per a fer els tallers! Hi havia 5 tallers i la possibilitat de fer tarda d'esports! Cadascú va decidir on anar. Hi havia un taller d'estampació de samarretes, un taller de decoració de caixes, un taller on fer caixes de serpentina, un taller de punts de llibre i un taller on es fa un porta-espelmes també amb serpentina.

A la nit ens vam divertir molt amb un joc de pistes. Per grups, vam haver d'anar buscant els personatges que ens van anar donant pistes per resoldre el misteri!

dijous, 10 juliol de 2014

Som part d'un grup.

Ahir dimecres, havíem de fer una petita excursió durant el matí però com que va ploure, vam estar fent l'activitat programada a la casa. Tot i així, quan va sortir el sol, vam aprofitar per anar a la piscina!

Després de dinar, i complint amb el servei que els havia tocat per ahir, la tribu dels "MARAVILLOSOS" (la tribu dels més grans) ens van animar l'estona lliure tot fent-nos ballar!

Tot seguit, vam fer l'excursió prevista inicialment pel matí aprofitant el bon temps. Vam anar a veure un antic pou de glaç. Allà vam aprofitar per compartir una petita reflexió amb format "teatre", cançó o mural del treball que havíem fet durant el matí. Havíem treballat el concepte de la felicitat, de les comparacions entre persones, de les mentides, dels talents... va ser molt enriquidor!

A la tornada, després de suar una mica de tornada del pou de glaç, vam anar de nou cap a la piscina, i ja va anar bé perquè teníem molta calor!!

Vam acabar el dia fent un joc de nit on dividits en dos grans grups, havíem de trobar diferents coses amagades pel bosc. A banda de vigilar que no ens trobessin els de l'equip contrari, havíem d'anar esquivant alguns dels monitors que també estaven amagats!

divendres, 11 juliol de 2014

Junts podem arribar més lluny!

S'acosta el final de les colònies i tot és més intens: ens trobem molt a gust amb els grups i les emocions surten cap a l'exterior, seguim coneixent gent nova, tenim moments per pensar en nosaltres... No tenim ganes que s'acabin perquè ens sentim com a casa i som una petita família.

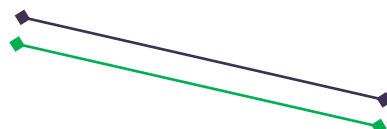
Les pregàries del matins ens han ajudat a descobrir els nostres talents, a aprofundir en el treball en equip o a veure que malgrat en determinats moments ens caiguem, ens hem de tornar a aixecar amb força.

Ahir al matí, havent fet la pregària, vam fer una activitat amb el grup de treball per continuar treballant la importància del treball en equip i per tal de veure que necessitem dels altres per aconseguir les coses. Vam fer acrosport, construccions humanes.

Després vam assajar els cants i vam participar de l'eucaristia.

Després de l'eucaristia, esperàvem amb ganes el dinar. Més tard també ens vam divertir molt a la piscina

I finalment va arribar la nit més esperada, l'última nit!! Ens vam agrupar lliurement per grups i vam fer un espectacle on hi vam tenir de tot: balls, acudits, lectura de poemes, notícies de Canyamars... Ens ho vam passar molt bé!!!

I va arribar l'hora de dir-nos adéu!

Els vincles que havíem establert durant aquest dies de convivència eren molt forts i no volíem acomiadar-nos... Després de fer una última activitat sobre la necessitat del grup, va arribar l'hora d'avaluar les colònies (tant per part dels nois/es com dels monitors), de recollir-ho tot, de fer fotos per al record i de dir-nos un fins a la propera!!!!

Transmetem a continuació algunes paraules que els animadors/es ens han escrit en les avaluacions i que expressen la seva vivència d'aquestes jornades.

"Els grups CREC, per mi és una forma de desconnectar, de trobar-me amb mi mateixa, de transmetre aquests valors que vaig aprendre de petita i que m'han fet créixer com a persona". **Andrea**

"La cara d'alegria dels nens, les seves paraules, els seus gràcies són el motor que impulsa la meva passió per educar i estar amb els nens i inculcar uns valors necessaris, i per desgràcia en decadència, que els grups CREC ensenyen". **Aitor**

"Porto grups CREC perquè em sento a gust, feliç, estimat, i m'agrada el que faig i els valors que es transmeten als grups i a les escoles" "La pregària moooooolt bé! M'he sentit a gust, acompanyat i implicat". **Erik**

"M'agraden els nens ja que ells són capaços de transmetre les ganes, la il·lusió, la motivació que tenen. Aquestes coses que et contagien o et transmeten és que el que fa que jo vulgui ser monitora i la manera que ens han ensenyat des de que som nens a educar, amb l'exemple. Dono gràcies als monitors que tenen més experiència per haver-me ajudat i motivat". **Silvia**

"Penso que en els grups s'ensenya als nens valors que considero vitals per la vida. Ho fem de maneres divertides i lúdiques. Els Campaments són una molt bona experiència plena de sensacions que ens fan créixer com a persones". **Marta**

"Sí, m'apropo a Jesús i en moments com les colònies encara més. NO sempre tinc temps per fer-ho, però sí que el trobo. Moltes vegades he pensat que estava a la barca, considero que tinc l'oportunitat de transmetre uns valors molt importants a través de la seva paraula. Mentre no m'allunyi d'ell no sento que estigui sola, ..." **Laura**

Trobada a Caleruega dels Directius dels centres de les Fundacions FEFC i FEDAC

Durant la primera setmana de juliol, convocats per la Delegació General d'Educació, ens hem reunit a Caleruega (Burgos) els directius de les fundacions FEFC i FEDAC, els Equips de titularitat de les dues fundacions, la Priora i Delegada general de la Congregació i les Delegades provincials d'educació. És la 23 Trobada convocada per les Dominiques de l'Anunciata pel directius dels centres, actualment la major part d'ells laics. Aquesta realitat va aconsellar cercar un tema que fos adient per a aprofundir en les nostres arrels dominicanes, especialment la figura del nostre P. Sant Domènec. Es va elegir el lema:

Els objectius eren:

Conèixer a Sant Domènec, l'Orde i el carisma dominicà.

Adquirir coneixements bàsics de l'espiritualitat dominicana.

Assumir l'espiritualitat i carisma de l'Anunciata com "empremta" del nostres "ser" d'educador/a a l'escola del P. Coll.

Conèixer l'entorn i la història que ens vincula a les nostres arrels: el carisma de St. Domènec.

Compartir espais i temps entre los directius dels centres.

Ens van donar la benviguda les Gnes. M. Natividad Martínez i Justina González, Priora general i Delegada general d'educació, respectivament.

En la trobada vàrem tenir com a ponents Fra Cándido Aniz que ens va fer tres ponències: "Domingo de Guzmán y la forja de su personalidad hispana en 30 años", "La Orden Dominicana, nuevo brote eclesial- religioso en Francia" y "Algunos rasgos identificadores - carisma- de la Orden Dominicana".

Els temes van agradar molt als participants pel seu contingut, però ens va impactar moltíssim més la seva senzillesa, l'actitud

propera i fraternal, la seva sistematització i clarividència, les comparances que anava fent del pare Coll, del qual va manifestar sentir-se proper.

També vam tenir les ponències de Fra Xabier Gómez, que ens parlà de:

- La pregària de Jesús.
- Dels trets de la nostra tradició.
- L'oració i contemplació en Domènec i en l'Orde.
- Les maneres de pregar de Sant Domènec.

La seva ponència final va tractar sobre: La lectiu Divina i la contemplació dominicana.

L'últim dia la germana Justina González, Delegada d'Educació, va presentar el Pla de Formació Congregacional. Aquest pla vol fomentar la presència de grups compromesos amb la vivència del carisma i generar el sentit de pertinença i vivència de la missió compartida, amb l'objectiu de dissenyar un procés de formació i acompanyament que porti als educadors de les nostres escoles a comprometre's amb la Missió, Visió i els Valors de la Congregació.

Vam acabar les jornades amb una celebració d'enviament, on la Priora General Gna. Natividad Martínez, la Delegada general d'Educació, Gna. Justina González, i els directors generals de les Fundacions FEDAC, FEFC Sr. Modest Jou i la Gna. Inmaculada del Peso, van imposar la insígnia dominicana a tots els directius i personal assistent.

Han estat unes jornades emotives, on hem viscut i aprofundit en les arrels dominicanes.

La participació en les estones de pregàries i en les eucaristies han estat enriquidores, dinàmiques i profundes; hi ha hagut una molt bona col·laboració i aportació per part de tots els participants.

Gna. Rosa Alsina

fotos de família

A continuació s'inclou el missatge de salutació inicial que va dirigir a tots els assistents la Priora general, Gna. M. Natividad Martínez de Castro.

HH. Dominicas de la Anunciata
C/ La Granja, 5
28003 MADRID

XXIII ENCUENTRO DE DIRECTIVOS
Caleruega, 30 de junio a 4 de julio de 2014
TEMA GENERAL: Alabar, Bendecir, Predicar (abp)
SALUDO INICIAL, 19:00 hrs.

**"Derramaré mi Espíritu sobre toda la humanidad.
Vuestros hijos e hijas hablarán de mi parte,
vuestros ancianos tendrán sueños
y vuestros jóvenes verán visiones" (Jl 3,**

Mis queridas Hermanas, Equipos de Titularidad de nuestras Fundaciones Educativas, Directivos de todos los colegios de España, sed BIEN-VENIDOS, BIEN-HALLADOS Y BIEN-ENRIQUECIDOS, al y en el XXIII encuentro de Directivos.

Están entre nosotros las HH. Andrea y Tanchito, delegadas provinciales de Educación de las provincias de Santa Rosa y San Martín de Porres, de América del Sur y Centro, respectivamente. En ellas saludamos y acogemos con gran afecto a todos los directivos de nuestros colegios en América Latina, sin olvidarnos de los que tenemos en África y Asia. Gocémonos, pues, en la pertenencia a esta gran Familia de la Anunciata, animada por el espíritu de Domingo de Guzmán y Francisco Coll.

El curso escolar ha llegado a su fin, espero que no vuestras energías, ilusión y empeño por sumergiros en las fuentes que inspiran vuestra identidad educadora y quehacer cotidiano.

Mi intervención en el encuentro anterior sobre el perfil del educador de la Escuela del Padre Coll se resumía en tres eses: Educador/a Sabio (competente), Santo (evangélico y evangelizador) y Simpático (creativo, ameno, actualizado, vital) al que añadido una cuarta, Solidario (comprometido con la realidad y comprometedor).

En esta ocasión el "abp" que se nos presenta en el Programa, resume la identidad interior, el talante espiritual del educador partícipe del carisma dominicano, del carisma de la Anunciata.

El carisma, es una gracia, un don del Espíritu Santo para vivir y compartir, y así edificar la Iglesia. Hay diversidad de dones, pero uno mismo es el Espíritu... Todo lo obra el único y mismo Espíritu y distribuye a cada uno según quiere. El amor, la solidaridad y la comunión son los criterios de validez para todos. (cf. 1 Cor 12).

A los dominicos y dominicas y a los que quieren compartir nuestra Misión, desde Domingo de Guzmán hasta el día de hoy, la Iglesia ha reconocido y confirmado que el carisma que nos identifica es el servicio de la Predicación del Evangelio, al servicio de la Palabra en sus múltiples formas, no necesariamente confinada al púlpito de los templos, y sí manifestada de forma eminente en la Educación, el arte, la literatura, los Mass Media..., campos todos ellos abiertos al laicado católico.

Este servicio al Evangelio no toma solamente la forma del acto de predicar o de evangelizar sino que además, por el hecho mismo de constituir una familia unida por la predicación, la Orden recuerda en el seno de la Iglesia que la evangelización contribuye a Establecer la Iglesia como fraternidad y comunión.

Estamos en el 8º año de preparación para el Jubileo de 2016, celebración de los 800 años de la confirmación de la Orden, y el Maestro General, Fray Bruno Cadoré, nos recuerda que los laicos en la Iglesia no son, ante todo, destinatarios de la predicación, de la evangelización y de la pastoral, sino que son personas llamadas a ser los actores de las mismas y que es prioritario fomentar la vocación laical. (cf. Fr. Bruno Cadoré, OP, Carta a los Frailes, diciembre 2013).

En la Congregación nos sentimos responsables de vivir promover y velar por el carisma que hemos recibido de nuestro fundador San Francisco Coll. Es lo que nos está motivando a celebrar este año como Año Vocacional de la Congregación, para que su luz no se apague. Es lo que en su momento nos movió a crear las Fundaciones educativas: «Para dar continuidad estructural a nuestros centros como obras de Iglesia, desde el carisma, se podrán constituir Fundaciones educativas u otras figuras jurídicas, eclesiásticas o civiles, dicen NL 103. Y

XXIII encuentros de Directivos hablan alto y claro del empeño y perseverancia de la Congregación de La Anunciata en la orientación, formación y creación de vínculos entre los gestores de la Educación de los diferentes centros, antes y después de la creación de las Fundaciones educativas.

“La «Misión compartida» a la que aspiramos implica compartir la Visión y Valores de nuestro carisma evangelizador, que debe ser conocido, asumido, amado, vivenciado, personalmente y como instituciones.

Las delegaciones generales de Misión, con miembros de los equipos de Titularidad, elaboraron el documento fundamental para orientarla: el «Proyecto Marco General

de Evangelización», ya en ejecución, y la Delegación general de Educación, siempre con la participación de las Fundaciones, ha elaborado el «Plan de Formación en el Carisma para Educadores», que va a ser presentado estos días y que empezará a regir a partir del curso 15 - 16.

El «Plan de Formación en el Carisma para Educadores », tiene carácter obligatorio para todos los centros directa o indirectamente dependientes de la Congregación y exige el compromiso de todos en su ejecución, de acuerdo a lo convenido, y pautado por el «Equipo de Formación Congregacional» cuando se constituya, en coordinación con quien corresponda. En el consejo general, se ha acordado empezar por la etapa A, por el principio, para llevar un orden, planificar como es debido y preparar el material gráfico o virtual que se requiere. Existe el Equipo Interfundaciones, cuyo objetivo es conseguir la unidad en la diversidad, debe velar para que así sea. Como dicen los chilenos, 'que nadie se arranque con los tarros'.

Vosotros, miembros de los Equipos de Titularidad de las Fundaciones y directivos de los centros, sois la primerísima fuerza para impulsar la comunidad educativa hacia una vivencia del estilo, talante y espiritualidad de la Escuela dominicana del Padre Coll, que pasa por enamorarse de la Palabra de Dios, encarnada en Jesús de Nazaret, por la pertenencia personal a la Iglesia, por asumir el carácter eclesial de nuestros centros y del trabajo educativo de los mismos: como Domingo y Francisco lo vivieron y nos lo propusieron. Fueron hombres de Iglesia y al servicio de ella, alabando, bendiciendo y predicando el Evangelio con su vida y su palabra.

Que estos días en la cuna de Santo Domingo, en su pozo, bebamos a borbotones el agua de la sabiduría y gustemos la alegría del Evangelio.

Gracias por vuestra participación en el Encuentro, a pesar del esfuerzo que supone. Que disfrutéis del encuentro fraternal, que sean días de gozo en la alabanza, en la bendición y en la predicación.

H. Mª Natividad Martínez de Castro, OP

Col·legi “Mare de Déu del Roser” FEDAC-Pineda

Fa uns mesos que al Full informatiu de la Província es donava la notícia de les activitats i celebracions organitzades per la comunitat educativa de l'escola "Mare de Déu del Roser", de Pineda de Mar, per tal de commemorar el 125è aniversari de l'arribada de les Germanes Dominiques de l'Anunciata i l'inici de l'acció educativa de l'escola en aquesta població.

Com a reconeixement a la tasca realitzada per aquesta escola al llarg de tants anys, l'Ajuntament va delegar el Pregó de la Festa Major d'enguany en la comunitat educativa del centre. L'Equip directiu del centre, amb la col·laboració de mestres y alumnes van preparar activitats amb dinàmiques interpretatives diverses que acompanyessin el missatge que es volia transmetre amb les paraules. Totes aquestes activitats les podeu trobar a la pàgina web de l'escola. En el nostre Full informatiu recollim el missatge del Pregó i volem manifestar el nostre agraïment a totes les persones que hi han col·laborat.

PREGÓ DE FESTA MAJOR– AGOST DE 2014

Sr. Xavier Amor, alcalde de Pineda, autoritats que ens representeu, veïns i veïnes, amics i amigues del poble. Bona nit a tothom!!!

La nostra escola està de celebració, fa 125 anys que les Germanes Dominiques de l'Anunciata, Congregació fundada pel Dominic Sant Francesc Coll i Guitart, van començar la seva tasca educativa a la nostra població. Exactament el 8 de setembre de 1889. En aquell temps només hi havien 25 alumnes. Tot i els entrebancs que han anat sorgint al llarg de la nostra història, hem arribat al dia d'avui per compartir amb vosaltres la nostra festa.

Tot va començar quan la senyora Manuela Dencàs, va deixar en el seu testament una quantitat de diners per establir a la nostra vila una casa de religioses que desenvolupés l'ensenyament de les nenes i l'assistència als malalts. Gràcies als recursos oferts per gent del poble, van poder habilitar la casa-col·legi al carrer Sant Antoni per donar la benvinguda a les primeres germanes destinades a Pineda de Mar: La Gna. Teresa Torres, Francesca Viadé, Dolors Borràs, Natividad Rafi i Maria Canela.

L'Any 1894 es va demanar permís a l'Ajuntament per poder edificar la nova escola al carrer de Mar. Més endavant, en temps difícils, l'escola va restar tancada un temps i les germanes van haver de deixar el poble per tornar definitivament el dia 13 de juny de 1939. De la casa no quedava res, però amb la voluntat de les germanes i l'esforç dels veïns de la població, l'escola es va tornar a obrir.

Sense perdre l'essència, tenim el repte de continuar amb la nostra institució, que ha anat evolucionant i adaptant-se a les necessitats de la societat actual. Ara farà 5 anys que la nostra escola forma part de la FEDAC, Fundació Educativa Dominiques Anunciata Pare Coll, que inclou 24 escoles d'arreu de Catalunya. Per tant, continuem sent l'escola de les Monges, l'escola Mare de Déu del Roser, el Roser o FEDAC-Pineda.

Som una escola del Segle XXI en continua renovació educant en valors cristians i humans, fent cada curs un pas endavant amb nous projectes. Som escola 2.0, innovant amb la utilització de les noves tecnologies. Som escola verda col·laborant amb la sostenibilitat i el respecte pel Medi Ambient. Som escola trilingüe i examinadora de Cambridge. Som APS amb projectes d'aprenentatge i de servei a la comunitat. SOM UNA ESCOLA OBERTA A TOTHOM que acollim i acceptem la pluriculturalitat. Orientem i acompanyem la família en la seva missió de primers educadors dels seus fills i acompanyem els alumnes en el seu procés de maduració espiritual.

Agraïm a totes les famílies que han confiat en la nostra escola i que han fet possible la nostra continuïtat, sempre amb el compromís i implicació de germanes i mestres fidels a un model educatiu que transmet als nostres alumnes la formació i l'estima necessària per a formar-se com a persones íntegres, entenent que no hi ha creixement ni progrés sense educació. Fent viure els valors necessaris per ajudar a desenvolupar persones capaces de construir un món més just i solidari.

Des de la nostra vocació creiem i fem nostres les paraules de NELSON MANDELA "L'Educació és l'arma més poderosa que pots utilitzar per canviar el món".

**COL·LEGI "MARE DE DÉU DEL ROSER"
Pineda de Mar, 27 de agosto de 2014**

PRIMERA TROBADA DE TALLERS MISSIONERS, CURS 2014-2015

Germanes i col·laboradors dels Tallers Missioners ens aplegàrem el dissabte 11 d'octubre a la comunitat d'Elisabets (Barcelona) per, com cada any, iniciar el curs amb els ànims renovats i compartint il·lusions i projectes. En aquesta ocasió s'hi afegia un motiu més de joia i celebració al complir-se deu anys de trobades conjuntes.

Començàrem amb uns mots de benvinguda, recordant a tots els col·laboradors que darrerament ens han precedit a la casa del Pare. Tot seguit la pregària centrada en la joia de l'Evangelí, tema nuclear de l'Encíclica del Papa Francesc: "*Evangelii gaudium*" i també molt present

en el seu missatge pel dia del DOMUND 2014. L'himne al Pare Coll va cloure l'oració.

La Gna. M. Núria va presentar al ponent, el Sr. Marcel·lí Samsó, enginyer de professió (ara ja jubilat), que des de fa molts anys treballa amb el jovent amb problemes socials i que és president de la Fundació "Espai, Natura i Joventut" que, entre d'altres activitats, organitzen campaments per aquests joves. La Fundació també ha apostat per l'ajuda

solidària internacional. És així com va conèixer les Dominiques de l'Anunciata, sobretot la missió a Ruli (Rwanda) on amb les Germanes ha endegat diferents projectes.

El Sr. Marcel·lí, des de la seva senzillesa i naturalitat, va anar exposant el que havia fet i segueix treballant, el què el motiva i l'interpel·la, contagiant-nos de la seva empenta i il·lusió. Els assistents li varen fer diverses preguntes interessant-se pels projectes i la manera de realitzar-los.

Seguidament, a través d'un power point, es presentaren els projectes que enguany es miraran de fer possible a Filipines, Camerun, Rwanda i Puig d'Olena.

Es va proposar celebrar els deu anys de trobades de germanes i laics amb una excursió a Gombrèn, bressol del P. Coll, el dia 9 de maig de 2015.

Per acabar, tots estàvem convidats a compartir material i a gaudir d'un pica-pica mentre s'anaven intercanviant impressions.

Gna. M. Núria Cuéllar

Projectes Solidaris

CURS 2014-2015

Província Sant Ramon de Penyafort

Projectes Filipines

COL·LEGI "ANUNCIATA" (SAN CARLOS)

El col·legi "Anunciata" segueix amb la construcció de les aules de primària. Per aquets fi, es presenta el projecte de moblar les classes. Cadascuna d'elles consta de: taules, cadires, armaris i pissarres.

El cost aproximatiu és:

- Una aula del primer pis: 1.919,49 €
- Una aula del segon pis: 1.672,95 €

Cada set de taula- cadira (1er pis) costa aproximadament: 31,88 €

Cada pupitre (2n pis): 24,79 €

Un armari: 336,49 €

Una pissarra: 70,84 €

AJUDA A INFANTS EN EDAT ESCOLAR

Es continua amb el projecte d'ajuda als infants en edat escolar.

En les tres comunitats de Filipines: Quezon City, San Carlos City i Calamba és proporciona ajuda a l'estudi de nens/es i nois/noies que per la situació familiar de precarietat econòmica no poden pagar l'escolarització dels seus fills, així com la manca de menjar, roba i calçat adequats per ser admesos a l'escola. Amb aquesta ajuda s'aconsegueix pagar la quota de l'escola, proporcionar aliments bàsics, roba i calçat senzill, però dignes i material escolar.

AJUDA A LA POBLACIÓ EN DESASTRES NATURALS

Les Filipines és una zona de pas de molts tifons amb les seves conseqüències. Només cal recordar el darrer tifó "Yolanda", les conseqüències del qual encara es deixen sentir. Per això sempre que es produeix algun d'aquests desastres naturals amb fort patiment per la població es mira de ajudar.

Projectes Àfrica

YAOUNDÉ- CAMERUN

PROJECTE D'ALFABETITZACIÓ NORDISTES

Els Nordistes són els habitants del Nord del Camerun, la zona més desèrtica i pobre del país. Els seus habitants, sobretot els joves, baixen cap el Sud, a la capital, per tal de guanyar-se la vida, atrets pels altres i per la necessitat de mantenir la seva família o de formar la pròpia. Però van amb la dificultat de fer-se entendre i comunicar-se. En el grup hi ha moltes de les dones, que van per ajudar, però romanen aïllades a causa de l'analfabetisme. Aquest projecte pretén acollir a tots els joves, integrar-los en la societat urbana, formar-los i acompanyar-los.

Pressupost del projecte: 7.770 €.

AJUDA AL JOVE ZRA MARTIN

Jove camerunès que demana ajuda per comprar una moto a fi de desplaçar-se al lloc de treball i per acabar els estudis.

El valor aproximat és de:

- La moto: 250.000 CFA= 381,12 €
- Pels estudis: 100.000 CFA= 152,45 €

RWANDA

El Sr. Marcellí Samsó, a través la seva Fundació "Espai Natura i Joventut" és un gran col·laborador de la missió de les Germanes Dominiques de l'Anunciata a Rwanda. Ell i les Germanes plegats, han iniciat una sèrie de projectes a Ruli amb els que si pot col·laborar econòmicament.

CENTRE DE TALL DE LLENYA

Un dels problemes existents en països amb pocs recursos , és la utilització correcta

del foc , especialment a les cuines . Com a conseqüència d'això, s'ha començat un pla d'actuació a Rwanda i concretament al poble de Ruli . Hi ha moltes dificultats per trobar llenya i cada vegada és més cara . Per aquest motiu, s'ha realitzat un estudi , arribant a la conclusió que era imprescindible la creació

d'un Centre de tall de la fusta . Es va construir un suport i en ell és col·loca els troncs i amb una moto serra es talla els troncs d'un metre de llarg. Les branques es tallen per paquets d'un màxim de 40 centímetres. Això ens permet la construcció de cuines econòmiques i evita la desforestació que actualment es produeix en aquesta part del país.

· Màquina d'estellar llenya: 377,50 €/u

· Moto serres: 89,00 €/u

PROJECTE DE CUINES ECONÒMIQUES

Cuina tradicional

Cuina econòmica

Molt lligat amb el projecte anterior hi ha les cuines econòmiques que es poden construir amb materials del propi país i que estalvien llenya, oli i temps.

Les cuines econòmiques poden ser:

Domèstiques: 135,00 € /u o bé Industrials: 215,00 €/u

APARELL I REVELADOR RADIOGRAFIES DENTALS PER L'HOSPITAL DE RULI

L'hospital de Ruli (Rwanda) compta des de l'any 2005 amb la col·laboració de dues odontòlogues i un assistent espanyols que juntament amb els professionals del centre han posat en marxa programes de prevenció i higiene bucal, aportació de material i noves tècniques, seguiment, prevenció i

tractaments dels nens de l'orfenat i creació del taller de pròtesis dentals. Ara sol·liciten un aparell de radiografies dentals i el revelador a fi de millorar la salut bucal dels habitants.

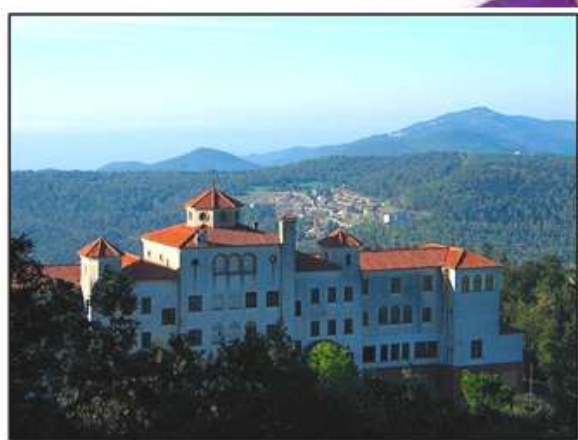
L'avantatge és que l'aparell es pot comprar a la capital, Kigali. El seu cost és de 2.800.000 francs rwandesos que equivalen a 3.000 €

Puig d'Olena

VOLUNTARIAT, MATERIAL D'HIGIENE I ESCOLAR

Puig d'Olena és un Centre Residencial d'Acció Educativa (CRAE) de les Dominiques de l'Anunciata anomenat "Mare de Déu del Roser". Col·laborador de la Direcció General d'atenció a la infància i adolescència (DGAIA) de la Generalitat de Catalunya. Atent una població de 25 menors tutelats per l'administració. La nostra població prové del que podem anomenar "Quart Món", la infància maltractada, abandonada, infants que viuen separats del seu entorn familiar. Es pot col·laborar fent un voluntariat o reunint material d'higiene i/o escolar.

PREGÀRIA I LLETANIA D'AGRAÏMENT

Senyor, Déu d'amor i abundància
pels dons que ens concedeixes cada dia.

Et donem gràcies Senyor!

Per tot del que gaudim i per l'aire fresc que ens envolta.
Per les flors del jardí, pels ocells que canten,
pels diferents soroll del carrer i a les cases.
Per veure els arbres verds entre la pol·lució.
Per la collita, pel vent, pel sol i per la pluja.

Et donem gràcies Senyor!

Per les senzilles converses amb les amigues.
Per la salut i la força que ens ajuden a gaudir de la vida.
Per les necessitats i desitjos que ens regales.
Per les nostres comunitats, que ens ofereixen afecte i acollida.

Et donem gràcies Senyor!

Pel do del temps que compartim amb els altres.
Pels anys de compromís amb el que manifestem l'amor de Déu.
Per la capacitat i la creativitat amb que mostrem la imatge de Déu.
Per les paraules que pronunciem, per la teva grandesa en el món.

Us lloem amb goig Senyor!

Pels cors que perdonen com Vós ens perdoneu.
Amb el magnificat que cantem per proclamar la vostra fidelitat.
Per les sorpreses de cada dia i pel do de la nostra vida.
Pel temps que dediquem al servei de l'Església.

Us lloem amb goig Senyor!

Pel do de la prosperitat, de la bona salut i de les vivències.
Pel que fem en el servei de tots.
Pels moments de descans, de vacances i de vida plena.
Amb el goig que experimentem en la pregària i els sagraments,
amb les nostres famílies i comunitats, les de prop i les de lluny.

Us lloem, oh Déu, amb el cor agraït i amb la felicitat a l'ànima.

Amén.

Gna. Mariela C. de Villa, OP - FILIPINES

GERMANES DOMINIQUES DE L'ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA
www.anunciata.cat